

Hind 24.90 krooni

HEALAPS

JA TEMA SÕBRAD JA SUGULASED

Postritel:

**Elvis Presley
Koerte hotell**

**Erilised
ekskliibrised**

Viimsi Kool
mängib
Laidoneride
lugu

**Tuulelaste
luulefestival**

Kangelaskoer
Rico

**Mõtisklusi Festi
tulevikust**

Sõbrapäevaks

Sõber siidisaba

2 2009

<http://www.healaps.ee>

9 771406 344067

Ilusad küünlakuud, kallid sõbrad ja sugulased!

Nüüdseks on selgunud 2008. aasta viimases numbris välja kuulutatud võistluste auhinnasaajad. Tallinna, Harju-, Lääne-, Järva-, Pärnu- ja Lääne-Virumaa lugejate auhinnad ootavad neid Kullo Lastegaleriis (Kuninga 6, Tallinn, e-mail: galerii@kullo.ee, avatud teisipäevast laupäevani kella 10-18). Lõuna-estlaste preemiad toimetatakse O. Lutsu nimelisse Keskraamatukogusse (Tartu, Kompanii 3/5). Kui kellelgi on muid soovet, siis palume toimetusse kirjutada, helistada või meilida.

Barbinduse- peauhinnad võitsid

KOONGA Põhikooli 2. klass,
MANN RASK Luunja vallast
ja **PIPI-LOTTA KULLA** Laevast.
Ergutusauhinnad saavad **KENELI
POHLAK** ja **INDREK NIINEMETS**
Väike-Maarjast ning **TRIIN
VALDMAA** Jõgevalt.

LEGO- auhinnad määras

LEGO-auhinnad määras loosiõnn **KETTER KALMUSELE**
Põlvamaalt ja **TOM EGERT VOLMERILE** Aegviidust.

Raamatu „Vapper hiir Despereau“ võitsid **MARILIIS MAAMÄGI** Rakverest
ja **KAAREL JALAJAS** Põltsamaalt.

Keha-atlase võitis **KARMEN TAMM** Väändrast. Viktoriini-raamatu saab
RIVO TÜKSAMMEL Haapsalust. Valge Kahvi Ordu mõistatuse lahendas
kõige kiiremini ja preemiaraamatu saab **KRISTIINA VESKIMÄE** Türlit.

Kangelaste-raamatu võitis **ANNIKA RAHUOJA** Väändrast.
Ristsõna-CD läheb **DIANA-KATRY KORNISELE** Mõisakülla.

Tere! Minu nimi on Kätlin, olen 14a. Tegelen maadlemisega, huvid on kirjutamine, netis surfamine, jooksmine, lugemine, muusika kuulamine. Mulle meeldib ka inimestega suhelda. Otsin kirjasõpra (vanus ega sugu pole oluline). Aadress: **KÄTLIN MÄND**, Härjanurme, Puurmani v., 49003 Jõgeva mk. Msn on roosap2ike@hotmail.com

Kes-Mis-Kus?

Nr 2-2009

Kaaneplilt: Raivo Järv

- 3 Luulet
- 4 Ilmar Tomuski Johannesejutt
- 6 Suur eksliibrisekonkurss
- 7 Kirjalaps. Talvelood
- 8 Johan Laidoner – 125
- 10 Oma sulega: Anette Jaaniso Tartust
- 11 Olev Merivee ja Aleksandr Kesa looduspildid
- 12 Viktoriin. Lembitu mõistatus
- 13 Naeru-uss
- 14 Varestest ja teistest
- 15 Mustkunstnik Ande
- 16 Visioonikonkurssilt "Eesti 100"
- 17 Võsu koolilapsed sõprusest
- 18 Mis uudist?
- 19 Peep Veedla siidisabast
- 21 Poster: Elvis Presley
- 22 Poster: "Koerte hotell"
- 25 Jäneselugusid
- 26 Südamerivisest
- 27 Ilmar Trulli ristsõna
- 28 Kristina Kruuse kangelaskoer Ricost
- 30 Osavnäpp. Lully Gustavsoni meisterdamist
- 31 Edward Leari "Öökull ja kiisu" Mati Soomre tõlkes
- 32 Deely Tedrekin koomiks
- 34 Barbindus
- 35 Reet Mängel-Juuse koomiks
- 36 Uusi paetisme
- 37 Koerad kinos
- 38 Järjehoidja
- 39 Maa värvid
- 40 Sõber Veltzi rokikool: Elvis Presley
- 42 Tuulelaste luulefestival
- 43 Uuemõisa kirjalapsed
- 44 Legondus

Väljaandja: Mittetulundusühing "Hea Laps"

Harju 1, 10146 Tallinn Tel: 631 44 28

Hea.Laps@mail.ee

Tellimisinfo: Ajakirja saab tellida kõigist Eestimaa postkontoritest ja ka toimetuse kaudu meilitsi e-postiaadressil tellimine@healaps.ee

Trükk: Reusner

Ajakiri Hea Laps ilmub kord kuus

Toimetaja Leelo Tungal, leelo@healaps.ee

Levijuht Anna-Magdaleena Kangro, anna@healaps.ee

Kujundaja Vivika Kall, vivika@healaps.ee

Vastlapäev

Minu lemmik vastlapäev,
see olla võiks küll nii,
et liugu lasta jõe pääl
saaks kuni Tartuni.

Linnas sööksin kukleid häid,
mis vastlapäevaks loodud
ja ostaks kirjuid käpikuid,
mis poodi müüki toodud.

Sõpradega kodumäest
ma alla laseks reega.
Pärastpoole turgutaks end
üles sooja teega.

Vat see oleks alles vastlapäev,
kui sajak ainult lund!
Praegu aga kõigest sellest
näen ma ainult und.

Grete Sirge
Laeva Põhikooli 4. klassist

Esimene lumi

Täna langeb valget lund.
See on kauaoodatud
lumesaabumise tund.
Kindad valmis vaadatud.

Emä koob villaseid sokke,
isa toob puid tuppa.
Õde koolutab lokke.
Vaene koer, sa sooja ruttu!

Nüüd maas on esimene lumi,
kõigil rõõmus meel.
Koer polegi kuri,
tal vestil on keel.

Merlin Mahlakas
Viluste Põhikooli 7. klassist

Eestimaa

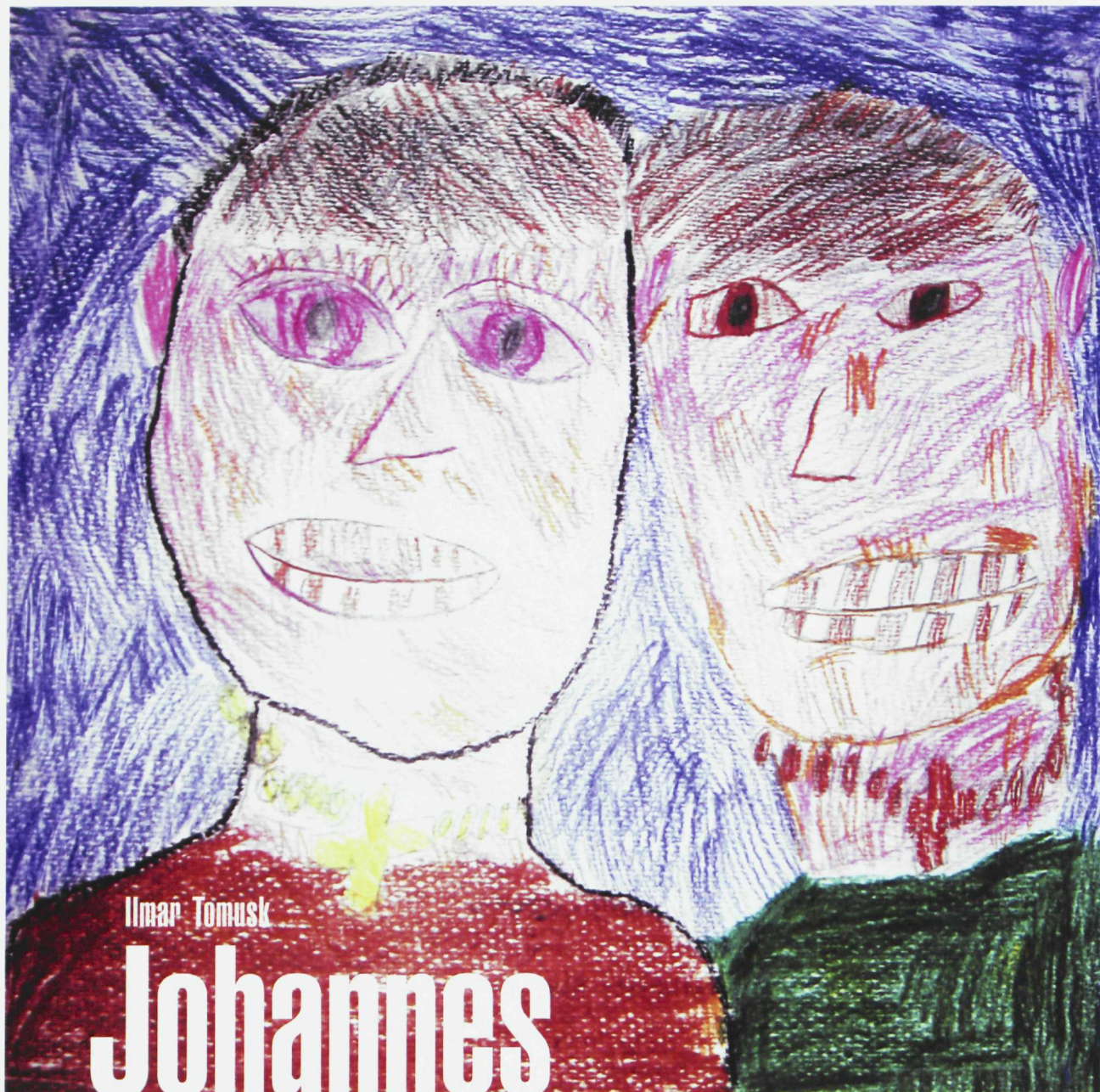
Mu kodu on Eestimaal,
ma uhke olen selle üle.
Meie oma keel ja rahvus –
ma uhke olen selle üle.
Meil pole enam sõdu,
ma olen uhke selle üle.
Meil on üks Eestimaa,
ma uhke olen selle üle.

Maarja-Monika Malm
Paalalinna Gümnaasiumi 9. klassist

**Täname Kultuuriministeeriumi,
Kultuurkapitali ja Hasartmängumaksufondi**

**Suur aitäh Haridus- ja Teadusministeeriumile,
kes tellis ajakirja 585-le koolile!**

Ilmar Tomusk

Johannes ja naabrivalve

„Paps, ma pean homme trenni minema, aga mul on tossud väiksed,“ kurtis Johannes septembri alguses.
„Mul ei ole praegu uute jaoks raha,“ vastas isa, „aga ma annan sulle oma tuhandekroonised jooksutossud, mis ma kevadel ostsin,“ pakkus ta ning oli rõõmus, et saab jälle mõne asja pealt raha kokku hoida.

Johannes võttis kapist isa uued jooksuringad ning proovis neid jalga.

„Need on mulle väiksed,“ teatas ta, kui oli jalanõusid tükk aega tulutult jala otsa sikutanud.

„Ei või olla, mul on jalg number nelikümmend viis ja see on meie suguvõsas kõige suurem jalg. Tee ilusti paelad lahti ja proovi uuesti,“ soovitas isa.

Johannes pani jooksujalatsid isa ette põrandale ning asetas oma jala nende kõrvale. Isale tundus, et midagi on viltu – tema number nelikümmend viis uued jooksuringad lõppesid ära parasjagu selle koha peal, kus Johannesel algasid varbad. Aga

varbad olid Johannesel pikad nagu Rakvere peresardellid.

„Vaata ise, need läheksid mulle jalga ainult siis, kui mul poleks varbaid,“ seletas Johannes, „aga ilma varvasteta on väga raske korvpalli mängida, sest varbad aitavad inimesel tasakaalu hoida.“

„Ei ole võimalik!“ hüüdis isa ja pani oma jala poja jala kõrvale.

„Sul on ju jalg nagu lumeinimesel,“ ehmus ta, sest tema number nelikümmend viis jalake tundus Johannese hiigelsuure jalalaba kõrval nagu härjapõlvase oma.

„No lähme siis poodi,“ ohkas isa.

Kui number nelikümmend kuus ja nelikümmend seitse olid tulutult ära proovitud, hingas isa sügavalt sisse ja palus müüjalt korvpallijalatseid number nelikümmend kaheksa.

„Eriti ei pigista,“ kinnitas Johannes nüüd, „aga natuke võiks kasvamise ruumi ka olla.“

„Kasvamise ruumi,“ laiutas isa käsi, „ma ei saa aru, kuhu sellel jalal veel kasvada on? Aga äkki saame siis sel aastal suusad ostmata jätta, su jalad on ju pikemad kui mõne mehe suusad,“ naljatas isa, kuigi erilist naljataju tal ei olnud. „Me palume veel nelikümmend kaheksa ja pool,“ pöördus ta seejärel müüja poole.

Seda numbrit poes ei olnud, aga õnneks leidis number nelikümmend kaheksa ja kolmveerand, mille kohta müüja arvas, et kevadeni peab vastu küll.

Lisaks jalgadele oli Johannes suve jooksul ka ise kõvasti suuremaks kasvanud. Poiss ise sellest erilist numbrit ei teinud, ka ema ning väikevend olid sellega sügisest üsna ära harjunud. Ainult isa oli mõnikord nukker, sest siia maani oli ta olnud pere kõige suurem mees, aga nüüd pidi ta oma kõikumatuna tundunud positsiooni Johannesele loovutama.

Kuid hoopis segaduses olid Johannese majanaabrid.

Nii tahtis Johannes ühel õhtul koolist tulles kolmanda korruse Pauli vanaema järel trepikoja uksest sisse lipsata. Pauli vanaema trügis Johannese pikemalt mõtlemata tagurpidi uksest välja, keeras ennast siis näoga Johannese poole, toetas oma puusa tugevasti vastu ust, et poiss sealt kuidagimoodi sisse pugeda ei saaks ning ütles võimalikult kurja häälega: „Meie majja võõrad mehed sisse ei saa!“ Pauli vanaema oli seejuures nii hirmsa näoga, justkui oleks ta äsja elektriangerja alla neelanud.

„Aga ma ei ole võõras mees, ma elan siin,“ kogeles Johannes.

„No ja mis korrusel te siis elate?“ küsis Pauli vanaema, olles veendunud, et nüüd on sisetungija paljastatud.

„Üheksandal elan,“ vastas Johannes ega saanud aru, miks Pauli vanaema teda koju lasta ei taha.

„Millal teie sinna üheksandale kolisite?“ päris Pauli vanaema edasi, sest ta teadis täpselt, et üheksandal korrusel ei ela ühtegi võõrast meest.

Et õigesti vastata, pidi Johannes nüüd veidi arutama.

„Üheksa aastat tagasi,“ teatas ta mõne hetke pärast Pauli vanaemale.

Särtsakas vanaproua vaatas nüüd Johannesele pikalt otsa ning äkitselt liikus helge äratundmise vari üle tema kivistunud näo, mis sedakorda muutus täiesti lapiliseks.

„Ah teie siis olete sellest perest, kus on kaks väikest poissi,“ ütles ta sellise pluti-pluti-häälega, nagu oleks tema vestluspartneriks vastsündinud kassipoeg. „No ma palun vabandust, oi, ma kohe väga palun vabandust,“ laskis Pauli vanaema kädistades Johannesele uksest sisse.

Liftiga üles sõites piidles vanaproua pingsalt oma kinganinasid ning kui ta kolmandal korrusel liftist väljus, kuulis Johannes läbi sulgivate liftiuste, et Pauli vanaema pomiseb omaette midagi jumala heldusest ja issanda loomaaiaist, mis on ikka äraarvamatult suur.

Johannese trepikoja esimesel korrusel elas aga üks endine politseinik, kes oli tavaliselt üsna kartliku olemisega, ei

Ainult isa oli mõnikord nukker, sest siia maani oli ta olnud pere kõige suurem mees, aga nüüd pidi ta oma kõikumatuna tundunud positsiooni Johannesele loovutama.

vaadanud kunagi kellelegi otsa ega osanud ka tere öelda. Aga kui tal mõnikord nädalavahetustel sõbrad külas käisid, oli ta kohe palju julgem.

Eelmise nädala laupäeva õhtul oli ta järjekordselt koos oma sõpradega trepikojas, Johannes aga astus samal ajal lifti juurde ning vajutas punast nuppu, et üles oma korrusele sõita. Järsku kuulis ta oma selja taga naabriõnu kurja häält: „Mees, kuhu sõidab?“

Johannes heitis kiire pilgu üle vasaku õla – naabriõnu vaatas võiduka näoga oma sõprade poole, kes tolele tunnustavalt noogutasid. Õnneks avanesid just selsamal hetkel liftiuksed ning Johannes pääses südika naabriõnu ja tema sõprade kahtlustavate pilkude alt koju.

„Naabrivälve on meil tõesti tubli,“ märkis isa, kui kolmanda korruse Paul oli järjekordselt prügi[ra]hti põlema pistnud ning akna alt läbi sõitnud motorollerijuhile kaks muna pähe visanud. Ema aga pakkus, et võib-olla peaks hoopis trepikoja üldkoosoleku kokku kutsuma ja kõikidele ametlikult teatama, et Johannes, kes üheksa aastat tagasi viieaastasena tööpooldest veel üpris väike oli, on nüüd suureks kasvanud.

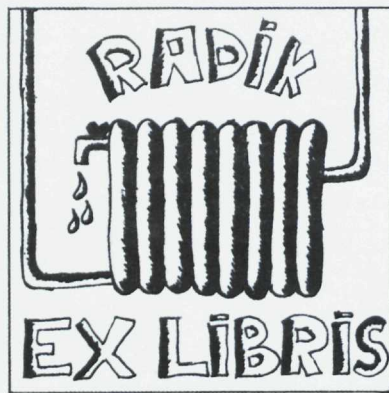

REELICA HANSON,
9 a, Aseri Keskool

MAIKE KAUS,
15 a, Taebla Gümnaasium

MARGUS ADER,
12 a, Emmaste Põhikool

KATRIN RADIK,
15 a, Taebla Gümnaasium – põhikooli vanuserühma võidutöö

SOFIA PRINTS,
8 a, Ambla Maarja kiriku kunstiring –
algklasside vanuserühma võidutöö.

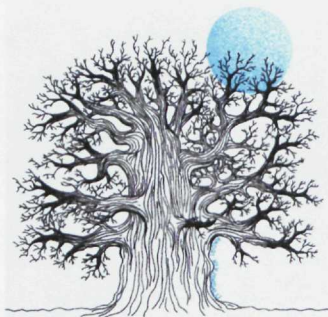
**ALEKSANDR
DOROSKEVIČ,**
19 a, Ahtme Kunstide Kool

KADRI KUUSKALU,
16a, Tõrva Gümnaasium

KÄRT KOOSAPOEG,
18 a, Pärnu Sütevaka Humanitaargümnaasium

EX LIBRIS

Raamatuid trükitakse tuhandetes eksemplarides ja pealtnäha on nad kõik ühesugused. Selleks, et oma raamatut teistest eristada, on inimesed juba sajandeid kasutanud toredaid väikesi kunstiteoseid – ekliibriseid ehk raamatumärke. Asjatundjad võivad ekliibristest pajatada pikki huvitavaid lugusid ja loodetavasti saame meiega neist edaspidi rohkem kõnelda. Seekord aga pakume teile vaatamiseks esimese eesti õpilaste ekliibrisekonkursi võidutöid. Konkurss kuulutati välja mullu septembris ja võistlustöid sai imetleda jõulukuul Eesti Rahvusraamatukogus, kus oli välja pandud 180 raamatumarki 62 noorelt kunstnikult. Võistluse korraldasid **Eesti Rahvusraamatukogu, Tallinna Ekliibriseklubi ja Eesti Rahvusringhääling.**

Lumeprintsessi lugu

Ühel talvehommikul, kui ma õues kelgutasin, hakkas vaikselt lumehelbeid langema. Nad jutustasid mulle: "Üleval kõrgel pilvede peal on üks ilus helesinine loss. Seal lossis elab lumeprintsess, kes kannab ainult helesiniseid riideid ja armastab väga helesiniseid asju.

Lumeprintsessile meeldivad kõige enam helesinised piparkoogid ja veel meeldib talle arv 15. See tundub talle nii helesinine number. Kuna talle nii meeldivad need asjad, siis sööb ta igal hommikul 15 helesinist piparkooki, lõunaeineks 15 helesinist piparkooki ja õhtusöögiks jälle 15 helesinist piparkooki. Printsessil on ka lumevabrik ja seal me tulemegi."

Lund sadas edasi ja järjest huvitavamaks läks lumehelveste jutt. Tundus, et nad räägivad omavahel ega panegi mind tähele. Kuid siis katkestasin nende jutu: "Kas te teate, kuidas Lumeprintsessi juurde pääseb?"

"Meie teame ainult, kuidas alla saada. Ülesminekut meil vaja pole," ütles lumehelbeke, kes just mu kinda peale langes.

Äkki kostis kuskilt hääl: "Mina tean, kuidas saab!"

Vaatasin üles ja nägin üht tihast. Lind rääkis edasi: "Kui sa väga tahad, võin su sinna viia."

"Aga kuidas? Sina ei jaksa ju mind kanda!" laususin.

"Jaksan küll!" kõlas vastuseks. "Kohe näitan!" Ja linnuke lendas maha, et saaksin talle selga istuda. "Istu peale!"

Seda ma ka tegin ja imestasin, et ta oli tohutult kasvanud või olin mina tohutult kahanenud. Igatahes seal ma lendasin. Jõudsime pilvede peale, kus oli helesinine valgus. Eemalt paistis kena loss ja selle poole me lendasimegi.

"Kas seal elab tõesti Lumeprintsess?" küsisin ma erutatult. "Jah!" vastas tihane. "Seal ta elab."

Lossiuksel ootas meid printsess ise. "Tere, väike tüdruk!" hüüdis ta. "Mul on nii hea meel sind näha!" – "Tere!"

"Mina lähen tagasi alla, lumehelvestega mängima!" lausus tihane.

"Aga kuidas ma pärast alla saan?" olin ma ehmunud.

"Ära muretse, küll ma tean juba, mida teha," rahustas mind printsess.

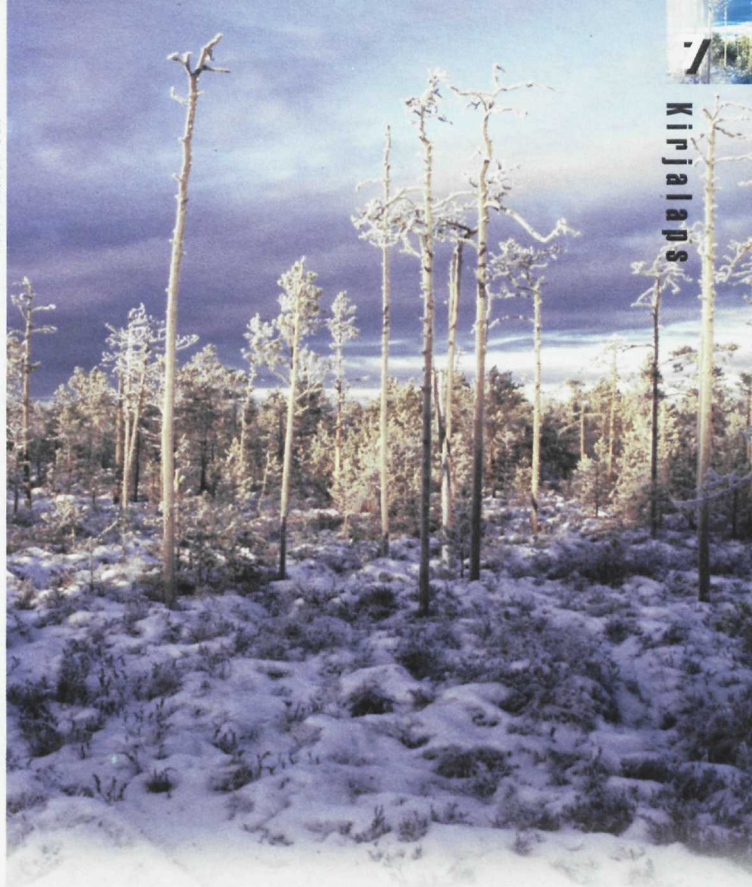
"Kuidas su nimi on?" küsisin ma. "Kas kõik hüüavad sind ainult Lumeprintsessiks?"

"Ei, mind hüütakse ka Liisiks," vastas Lumeprintsess Liisi. "Minu nimi on..." alustasin ma.

"Ma tean, mis su nimi on." naeratas Liisi. "Lähme vaatame nüüd mu lossi. Sa tahad kindlasti seda seestpoolt näha." – "Tahan küll!"

Sisenesime lossi ja ma pidin äärepealt pikali kukkuma. See, mis ma nägin, oli nii ilus. Helesinised toad, kus oli palju ruumi ning kõik sädeles ja helkis. Liisi näitas mulle oma tuba ja kööki ja elutuba ja einestamistuba ja saali ja veel paljusid

Foto: Indrek Sell

ruume. Kõik rõdud ja siseõued said vaadatud, ning lõpuks läksime suure parki, kus olid kenad helesinised lilled ja palju armsaid loomi.

"Nüüd on aeg veidike lõunat süüa," lausus Liisi.

Läksime kööki ja palusime toatüdrukut, et ta kataks lava kahele. Ja seejärel vaatasime helesiniste pilvede pilte. "Need on mu enda maalitud," ütles Liisi.

"Teie eine on valmis!" kuulsin toatüdrukut lauda kutsuvat. Läksime einestamissaali.

Meie mõlema taldrikul oli 15 helesinist piparkooki. Need olid imemaitsvad piparkoogid!

"Kuidas maitseb?" päris printsess minult.

"Väga head! Ma pole paremaid kusagil saanud!" kiitsin. Kui ma pidin hakkama koju minema, ütles Liisi: "Nüüd lähme lumevabrikusse!"

"Mine hüppa nüüd siit august sisse ja lumehelbed kannavad su vaikselt maha! Tule siis mõni teine kord veel, kui aega saad!" soovis Liisi.

"Tulen. Siis teeme veel midagi põnevat, on ju!" vastasin. „Tsau!“ – ja ma hüppasin auku.

Seal olid tuhanded lumehelbekesed ja nendega koos ma hõljusingi maa peale tagasi. Seal oli mu kelk, mis oli juba päris suure lumekihi alla matunud. Ma pidin nüüd kähku koju lippama, sest ainult viieteistkümnest helesinisest piparkoogist ei saa korralikult kõhtu täis. No vähemalt mina mitte.

Lumi

Lumi, sillerdav lumi,
tule juba alla sa,
muidu jään kurvaks ma!
Lumi, pimestav lumi,
loodan, et sind näha saan,
sinuta ei saa ma elada!
Lumega me teha saame
iga päev nii paljugi,
igavust ei tunneks üldse me
ja kui sina, lumi, oleksid nii armulik,
siis palun saja ikka veel ja veel!

Arlo Talmar, Liina-Ariadne Pedanik ja Aleksander Mäeots Mihkli, Ruudi ja Elleni rollides tänavustel etendustel.

Viimsi Kooliteater igaviku aknal

12. veebruaril tähistame vappa eesti soost mehe, kindral Johan Laidoneri 125. sünniaastapäeva.

Laidoneri elutee algas 1884. aastal Viljandimaal Viiratsi vallas ning lõppes 1953. aastal Venemaal Vladimiri vanglas. Nende aastanumbrite vahele mahtus rohkesti sõjaväelisi kangelastegusid, võidurõõmu Vabadussõjas saavutatud Eesti iseseisvuse üle, tublit tööd Eesti Vabariigi Sõjavägede ülemjuhatajana – ja ka suurt armastust. 1911 abiellus Johan Laidoner Maria Kruszewskaga, kes oli rahvuselt poolatar ning teadis oma abikaasa kodumaale tulles vaid kolme eestikeelset sõna, kuid kodunes siin väga kiiresti ning pidas end surmani Eestimaa patrioodiks. Nõukogude okupatsiooni saabudes küüditati Maria koos abikaasaga Venemaale, Penzasse, kus nad peatselt ka arreteeriti. Johan Laidoner, kes oli saanud rohkesti aumärke ja ordeneid nii Eesti Vabariigilt kui ka Suurbritannia, Prantsusmaa, Läti ja Poola valitsustelt, mõisteti 25 aastaks vangi, kus ta aasta hiljem suri. Maria Laidoner pääses pärast pikki vintsutusi tagasi Eestisse, mida ta pidas oma kodumaaks. Kahjuks ei lubatud tal elada ei Tallinnas ega ka Viimsis, kus asus Laidoneride maakodu.

Johan ja Maria Laidoner

Praegu asub selles majas Kindral Laidoneri muuseum, kus veebruaris võib lisaks eksponaatidele näha ka elavat teatri-tegemist.

Maria ja Johan Laidoner koos poeg Mihkliga

Laidoneride lugu teatrilaval

5 aastat tagasi etendasime Viimsi Kooliteatriga loo „**Ma väga armastasin ja muu ei loe...**“, mis oli Johan ja Maria Laidoneri perekonna, aga ka Eesti riigi loomise lugu.

Laidoneride maakodu asus Viimsi mõisas, mille Eesti Sõjavägede ülemjuhataja sai Eesti riigi poolt pärast Vabadussõda (1923) tänuühiks sõjas osutatud eriliste teenete eest. Viimsi mõis (ehk talu nagu Johan Laidoner seda nimetas) oli alul väga viletsas seisus.

Seal puudus isegi elekter. 20 aastaga tegi Laidoner kõik kenasti korda, ning nende kodu külastasid paljud Eesti riigitegelased ja väliskülalised. Seal kasvatati loomi ja peeti põldu. Maria Laidoneri eriliseks huviks olid lilled. Neid oli seal tõeliselt palju. Maria kasvas ka kanu ja kalkuneid, ning ta ise naeris, et kui teised kingivad külla minnes lilli ja muid ilusaid asju, siis tema kingib kanu või kalkuneid.

Johan ja Maria Laidoner armastasid teineteist väga, ning etenduses on sellest ka palju juttu.

Laidoneride poeg Mihkel (Michael) elas oma elu esimesed seitse aastat emapoolse vanaema juures Kozlovis. Pärast Vabadussõda tuli ta elama Eestisse, kuid ta ei osanud algul eesti keelt. Siiani oli ta ju kõnelenud üksnes vene ja prantsuse keeles. Mihkel oli tubli ja ettevõtlik poiss, kes tahtis olla samuti kuulus nagu tema isagi. 15-aastaselt aga sooritas andekas nooruk enesetapu, ning keegi ei tea õiget põhjust. Pärast Mihkli surma võtsid Laidonerid enda juurde Maria vennapoja Aleksei Kruszewski

Johan Laidoner soovis väga, et Mihklit või Alekseist tuleks samuti sõjaväelane, et Eesti riik oleks kaitstud ja noortel inimestel oleks siin hea elada. Aleksei õppis Tartu Ülikoolis õigusteadust, kuid kõige rohkem meeldis talle maalida ja tantsida. Nõukogude okupatsiooni saabudes saadeti Aleksei samuti vangilaagrisse, kus ta ka suri.

Meie etenduses on nii Mihklit kui ka Alekseid kujutatud lastena, aga ka noormeestena. Samuti Ellenit ja Ruudit, kes on etenduses Mihkli sõbrad. Nemad on samuti ajaloolised isikud. Ellen Laidoner oli Johan Laidoneri sugulane ja Ruudi Toom-salu oli Mihkli klassivend ja väga hea sportlane.

Laidonerid armastasid väga lapsi ja suhtusid nendesse lugupidavalt. Jõulude ajal korraldasid nad oma Viimsi kodus lastele jõulupidusid.

Maria Laidoner õpetas laste prantsuse ja vene keelt. Kui Maria 1954. aastal pärast vangilaagrist vabanemist saadeti asumisele Melenki linnakesse, hakkas ta seal andma lastele muusikatunde, hiljem ka veel inglise ja prantsuse keele tunde. Sealsetest lastest ja koolist jäid Marial ainult head mälestused. Nende hulgas sai ta oma elutahte tagasi ja Melenki linna lapsed said endale Muusikakooli. See kool töötab tänaseni, ning Maria õpilased on seal nüüd õpetajateks. Maria ise tuli pärast kuue ja poole aastast sundasumisaega Melenkis Eestisse tagasi, kuigi teda keelitati Venemaale jääma. Vapper

poolatar pidas ennast eestiaegseks inimeseks, kes tundis ennast kodus ainult Eestis...

Kindral Laidoneri 125. sünniaastapäeva eel taastas **Viimsi Kooliteater** viie aasta taguse etenduse, millele lisati uusi varjundeid ja muusikalisi numbreid, mille autoriks on taas **Kalle Erm**. Lavaloos pealkirjaks on „**Ma vaatan maailma igaviku aknast**“.

Erik Tiitus, Kenneth Muuli ja Antero Väljaots mängisid Mihklit, Jüri ja Ruudit 5 aastat tagasi etendunud lavastuses.

Kindral Laidoneri 125. sünniaastapäeva eel taastas Viimsi Kooliteater viie aasta taguse etenduse, millele lisati uusi varjundeid ja muusikalisi numbreid.

Kuigi etendus ise on kurb, teevad meie noored näitlejad oma rollidega vaatajate meele rõõmsaks. Lavastuses on rohkesti muusikat – eks aidanud just muusika Maria Laidoneril ka väga rasketel aegadel endaks jääda.

Viimsi Kooliteatris on läbi aastate mänginud kaasa erinevates vanustes lapsed, lisaks ka veel õpetajaid, kui seda vaja on läinud. Selleski etenduses on kõige noorem näitleja 2. klassi õpilane, Johan ja Maria Laidoneri osatäitjad **Rünno Karna** ja **Laura Ojala** on aga ammugi kooli lõpetanud. Armastus teatri vastu on see, mis loeb!

Lavastust mängitakse 10., 14., 17. veebruaril.

Anette Jaaniso Tartust

Meie perekond.

Mina olen Neti. Minu ema nimi on Aili. Minu isa nimi on Raivo. Minu õe nimi on Madli ja minu venna nimi on Erik. Minu teise venna nimi on Simmo. Ja koera nimi on Robi. Me perekonnanimi on Jaaniso ja me elame Tartus.

Ilus pärl

Leidsin maast pärl –
väga-väga ilusa.
Panin selle aknalaua peale.
Tuul puhus ta minema. . .
Olin siis väga-väga kurb,
kohe nutsin.
Läksin välja –
ja leidsin rohu seest sellesama pärl!
Läksin siis tuppa
ja tegin ilusa kaelakee.

Suvi on haldjas

Suvel kõik haldjad ringi tiirutavad.
Haldjatemaad on ilusam kui vesi!
Haldjate juuksed on kuldsed.
Kõik haldjad keerutavad
ja kihutavad.
Sest see on
haldjatemaad.
Haldjad on ilusad!

Miks?

Mulle meeldivad minu vanemad.
Ma ei karda oma vanemaid,
vaid teen neile pai.
Mulle meeldivad minu vanemad ja sulle meeldivad ka.
Mulle meeldivad minu vanemad ja sulle meeldivad ka.
Ja mulle meeldivad ka!
Aga miks õige vanemad
peavad meiega õiendama?

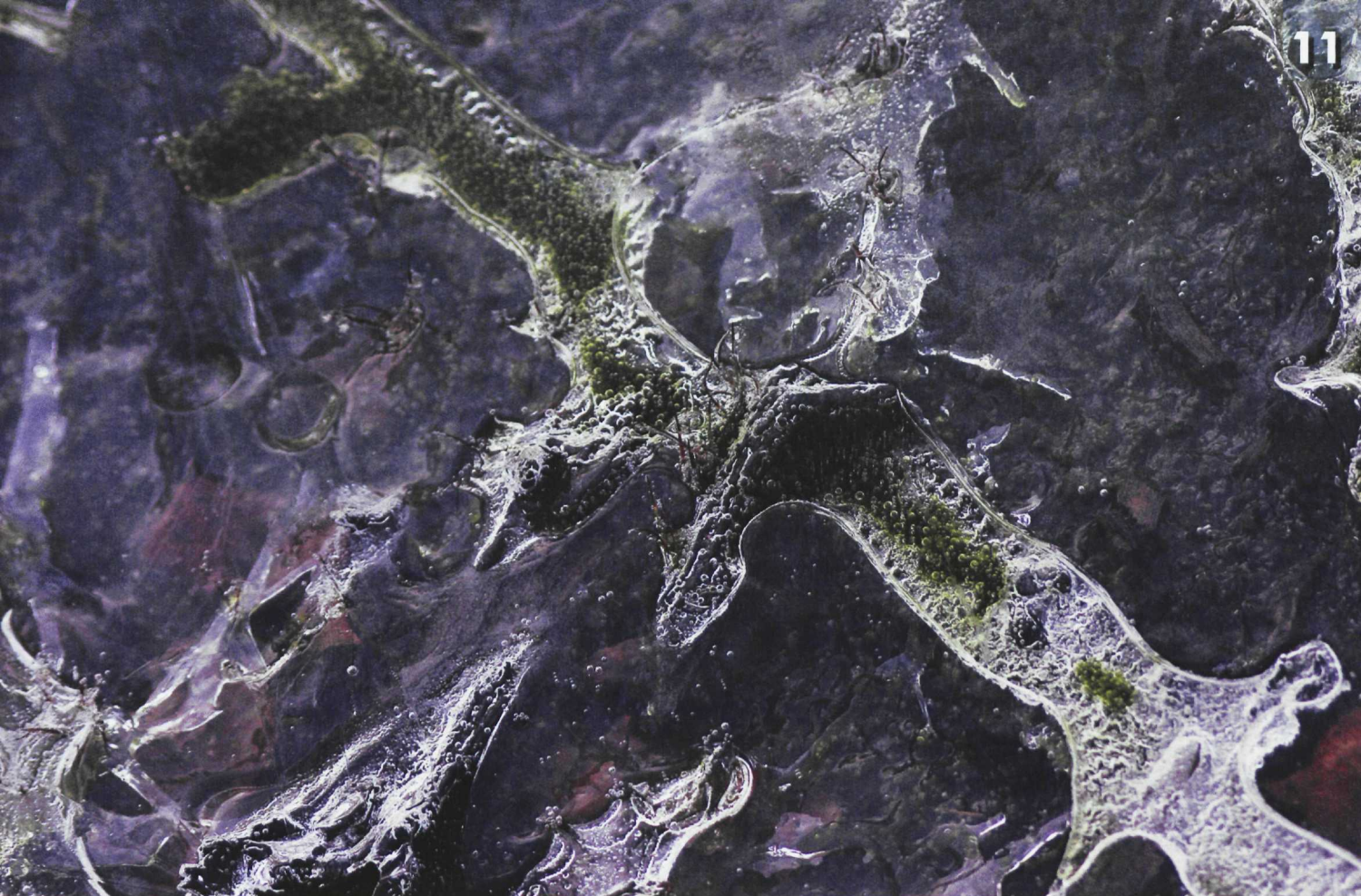

Foto: Olev Merivee

Olev Merivee PAKANE

Pakane ei ole paha,
ta on lahe sell.
Jää ja lume sätib maha,
ta on lumelell.

Härmaalõngu sätib aeda,
ehib metsa-maa.
Jääle pilte pintseldab
härmas ilmaga.

Vahva, vahva,
talv on kohal!
Suusad, saanid, uisud
siia-sinna tuhisevad,
lumes talvetuisud.

Miljon liugu,
miljon naeru
sünnib talveaegu.
Miljon härma,
härmaalõnga,
miljon lumenaeru!

PÕDER

õder seisis tee peal ja vaatas tähelepanelikult meie poole.

Me olime kitsal metsateel Kaberneemes ja ei saanud edasi sõita, sest meie ees
laius terve puu suuruste sarvedega hiigelsuur põder. Ta seisis ja vaatas meie poole.

Meie auto tagurdas natuke. Aga põder hakkas end püsti ajama: koputas esikabjaga, tõstis
üles ja lasi alla oma ohtlikud sarved. Selliseid sarvi peab austama ja sellepärast me tagur-
dasime.

Põder tegi sammu ettepoole ja peatus. Ta keeras end vasakule, siis paremale, ta nagu
küsis: "Kes on siin hiigelsuur, kes peaks taanduma?"

Issand Jumal! Mida siin küsida? Muidugi meie. Meie peame taanduma!

Aga põder otsustas ise teelt ära minna. Ta tegi uhke sammu hõredatesse põõsastesse ja
läks rahulikult metsa tagasi.

Ta kõndis aeglaselt, ja tema sarved ujusid noorte kaskede rohelse mere kohal. Me
vaatasime talle järele ja meid solvas, et ta ei vaadanud tagasi meie poole...

Viktoriin

VÄIKE

#02
01.2009

Lembitu mõistatus

Lempsi klassijuhataja Tuudor rääkis, et ta käis suvel matkamas. Matka lõpp-punktiks valis ta sama koha, kust alustaski.

Teekonna jooksul läbis Tuudori pea aga jalgadest 11 meetrit pikema teekonna. Ometi oli pea pidevalt õpetaja keha külge kinnitatud.

Kuidas on see võimalik?

Eelmine mõistatus

Eelmise mõistatuse lahenduseks on, et Mehis peab kaasa võtma vähemalt kolm sokki - nii saab ta kindel olla, et nende hulgas on üks samavärviline paar.

Seekordse vastuseni jõudmiseks on aega terve kuu - lahendus koos uue mõistatusega ilmub järgmises ajakirjanumbris.

www. MaagilineMaailm.net

Kangelaspeni, teraapiakoer Rico on tõu poolest

- eesti hagijas
- saksa lambakoer
- labradori retriiver

Ekstremisteks nimetatakse

- raamatumärke
- järjehoidjaid
- väljalõikeid

Elvis Presley' esimene singel oli

- „That 's Good Baby“
- „That 's Alright Mama“
- „That 's Bad Dad“

Meid külastavate siidisabade päris kodu asub

- Soome põhjaosas
- Venemaa lõunaosas
- Läti lääneosas

Lastekirjanduse Keskuse direktress Anne Rande sai

Postimehelt auhinna nimega

- Kultuurisõdur
- Kultuuripidur
- Kultuurivedur

Eestis korraldatava rahvusvahelise laste joonistusvõistluse

nimi on

- Taeva toonid
- Maa värvid
- Vee varjundid

■ Kõigile küsimustele leiad vastused sedasama ajakirjanumbrit lugedes!

Vastused palume saata toimetusse enne 5. märtsi! Õigete vastuste saatjate vahel loosime välja lahedaid raamatuid!

Jõgeval toimuv põhikoolide luuleteatrefestival kannab nime

- Päikesepoisid
- Tuulelapsed
- Lumetütred

Kindral Johan Laidoneri abikaasa oli rahvuselt

- poolatar
- venelanna
- sakslanna

Juku märkab kinno minnes pikka looklevat piletisaba ja ruttab kohe kassa juurde.

Tüdrukud, kelle ette ta seisma jääb, tõstavad kisa: „Miks sa, jõmpiskas, ette trügid – kas sa ei näe, kus on järjekorra lõpp?“

„Miks ma ei näe,“ kehitab Juku õlgu. „Aga seal juba seisab keegi...“

Juku valib poes uisusaapaid.

„Mis need mustad saapad maksavad?“ küsib ta müüjalt.

„Viissada krooni!“ teatab see.

„Põrguvärk!“ karjatab Juku. „Aga need helehallid seal ülemisel riiulil – mis need maksavad?“

„Need maksavad kolm põrguvärki!“

Sõber külastab Jukat ta uues kodus.

„Oi, kui vahva esik teil on – nii mitme toreda seinakapiga!“ kiidab sõber.

„Ohmu – need pole seinakapid, vaid toad!“ põrutab Juku.

Juku jälgib järvekaldal kõndivat onu, kes käib ringi, õngeritv seljas ja tühi purk käes.

„Onu, mida sa seal otsid?“ küsib ta lõpuks.

„Vihmausse,“ pomiseb mees.

„Hm...“ jääb poiss mõttesse. „Kas sa oled ikka päris kindel, et sa need just sinna ära kaotasid?“

Juku viib oma Pitsu parki ja annab puhkehetkel koerale ajalehe.

„Küll sul on tark koer!“ kiidab pargi-pingil Juku kõrval istuv tädike. „Ma vaatan, et ta loeb suure huviga ajalehte – mõne koha peal liputab isegi saba!“

„Tegelikult ei viitsi ta üldse lugeda – koomiksid on ainuke asi, mis teda huvitab!“

„Juku, kas sa lähed hommikuti hea meelega kooli?“ küsib vanema.

„Jah,“ noogutab Juku tõsiselt pead.

„Kooli lähen hea meelega ja koolist tulen

samuti hea meelega – aga vaat koolis olla ma küll hea meelega ei tahaks...“

Söögivahtetunnil pahandab õpetaja:

„Juku, kuidas see ometi on võimalik, et sa räägid isegi siis, kui sul on suu toitu täis?“

„Harjutamine teeb meistriks, õpetaja!“ teatab Juku.

„Juku, palun nimeta kolm inimkonna suurimat leiutist!“ ütleb õpetaja.

„Kaks autot ja üks telekas!“

Telefon heliseb ja kui Juku tõstab toru hargilt, kuuleb ta heledat naisehäält küsimas: „Kui ma tunni aja pärast kohale tulen, kas ma siis saan eile ostetud kingad ümber vahetada?“

„Vabandust, aga teil on vale number!“

„Vale number jah – seepärast ma neid kingi vahetada tahangi!“

„Hallo, kiirabi! Meie pojuke Juku neelas äsja jahipüssi padruni alla! Tulge palun ruttu kohale – meil pole aimugi, mida me temaga tegema peaksime!“

„Pange ta esialgu rahulikult voodisse lamama, ja peamine – ärge temaga kedagi sihtige!“

„Juhiload, palun!“ nõuab liikluspolitseinik autoroolis istuvalt Jukult.

„Imelik inimene!“ vangutab Juku pead.

„Politseinikud peaksid ju väga hästi teadma, et kaheteistaastastel ei saa autolube olla!“

Vares- Vembumees ja luiged

Triin Mikk (Huvikeskus Kullo Arhiivist)

Varesed on targad linnud. Mulle meeldib neid vaadelda. Tore on jälgida, kui osavalt nad leitud pakendistki toitu kätte saavad. Ütled varesele: „Jaak! Jaak!“ ja tundub, et ta kuulab ja talle isegi meeldib see nimi. Sinuga vestlema ta siiski ei kipu. Pigem on ta ettevaatlik ja valmis iga hetk õhku tõusma. Olen kuulnud varest kurjustamaski, kuid et vares on ka parajalt vembu- ja tembumees, veendusin mullu talvel.

Eelmine talv oli ebatavaliselt soe ja kuni veebruari lõpuni peaaegu lumetu. Öismäe tiik külmus nii mõnelgi korral, kuid ikka nii, et päris kalda äärde jäi ribake lahtist vett. Võib-olla just seetõttu ilmusid veebruari algul tiigile luiged: valge emaluik ja pruun luigepoeg.

Öismäelased rõõmustasid. Iga päev tulid nad koos lastega mitte lihtsalt jalutama vaid ka luiki vaatama ja toitma. Saiarasaakesi jagati luikedele siit ja sealt. Tuvid ja kajakadki lendasid kohale. Nemadki tulid luikede toidulauast osa saama. Luiged ei olnud kadedad. Rahulikult napsas poeg toitu jäält. Emaluik eelistas vees ligunenud saiatükke.

Luiged ilmusid igal hommikul ja lahkusid õhtul enne päris pimedat. Kuulsin, et ühel päeval olid mingid rumalad poisid luiki tühjade õllepurkidega loopinud. Järgmisel hommikul luiki tiigil ei nähtud. Teisel päeval lendas kohale ainult emaluik. Veendunud, et kõik on rahulik, lendas ta alles kolmandal päeval tagasi koos pojaga. Ema hoidis rohkem kalda ligi. Põhiliselt ujus ta lahtises vees, õngitses midagi põhjast või söi ligunenud saia. Luigepoeg oli jäält.

Naljakas oli vaadata, kuidas mõlemad jäält liikusid. Nad ajasid lestad hästi laiali, kuid ikka libisesid libedal jäält ja maandusid peaaegu et tagumikul. Nii nad kõndisidki vaid paar sammu korraga, et kuidagimoodi jalul püsida. Varesed, targad linnud, arvatavasti teadsid seda. Miks nad muidu luikesid narrima kippusid?

Vares

Oksal istub vares väike.
Mõtleb, mis tal viga on.
Miks teda nähes loojub päike,
algab kole pimedus?

Vanemad ta maha jätsid,
vanaema vahel peksab,
vend talt söögi ära võttis
ja nüüd ta ära eksind metsa.

Nii istub oksal väike vares,
mõttes hädaldab.
Tegelikult üle metsa teada:
ta on lihtsalt hädavares.

Laura Mets
Viljandi Maagümnaasiumist

Nii nägin ühel päeval, kuidas vares püüdis luigele selga lennata ja seal isegi võidurõõmsalt seista. Mõni päev hiljem märkasid, et vares kisub luike sabast. Sai ühe sule isegi kätte, kuid luik ei reageerinudki. Kui ta aga oli juba kaks sabasulge välja tõmmanud, liigutas luik end ähvardavalt. Vares tõusis lendu ja küllap talle selleks korraks aitaski.

Ühel õhtupoolikul puhkasid luiged rahulikult jäält. Sellel päeval oli toitjaid palju ja lindudel kõhud täis. Kohal oli ka arvatavasti sama vares. Varesele vist ei meeldinud, et luiged lihtsalt puhkavad. Küllap oli see tema jaoks nii igav. Vares hakkas luikede ümber tiirutama. Ta ajas kaela pikalt ette ja venitas naljakalt: „Kraaks! Kraaks!“ Ikka pikalt venitavalt naljakalt: „Kraaks! Kraaks!“ Mulle tundus, et ta tahtis veel kord näha luigepoja saamatut liikumist jäält. Luiged ei teinud temast väljagi. Eriti emale näis varese tembutamine nii tühine. Vares jätkas oma mängu. See lõbusalt naljakas vaatamäng kestis päris tükk aega. Lõpuks tegi luigepoeg ähvardava liigutuse ja vares eemaldus. Mõne aja pärast kordas vares jälle oma narrimismängu ja nüüd saavutas ta oma eesmärgi. Luiged hakkasid kohmakalt, pidevalt libisedes ja kukkudes jäält liikuma. Kujutlesin varese rahulolu. Ta sai oma tahtmise.

Pimeduse hakul valmistusid luiged lahkumiseks. Kostus häälitusi – ja siis nad tõusidki lendu. Nad tegid mõned autiirud tiigi kohal. Tumeda taeva taustal oli kuulda ainult raskete tiibade laksumist ja juba olidki need majesteetlikud linnud kadunud kusagile Harku järve kanti.

Vares-vembumees oli selleks ajaks kindlasti juba oma ööbimiskohas ja küllap mõtles uutele tempudele, millega luiki järgmistel päevadel üllatada. Või rändas juba lustlikes unenägudes, sest – mine sa vareseid tea.

Lully Gustavson

Mustkunst ja mustkunstnikud

Eelmises numbris tegime tutvust Lembituga, mustkunsti-lehekülje 11aastase peategelasega, kes elab väikeses eramajas üsna kesklinna lähedal. Loomulikult ei ela ta seal üksi, vaid koos oma perega.

Lembitu ema Linda töötab lasteaiakasvatajana. Kuigi pikad tööpäevad koos väikeste lastega on üsna kurnavad, suudab Linda alati naerusuiseks jääda.

Isa Mehis töötab advokaadina. Lempsi arust on see töö päris lahe, sest isa saab vahel kodus töötada ning „oma aega sättida,” nagu ta ise ütleb. Ometi ei tahaks poiss isa ametit üle võtta, sest advokaadid peavad pidevalt suure hulga igavaid pabereid läbi lugema.

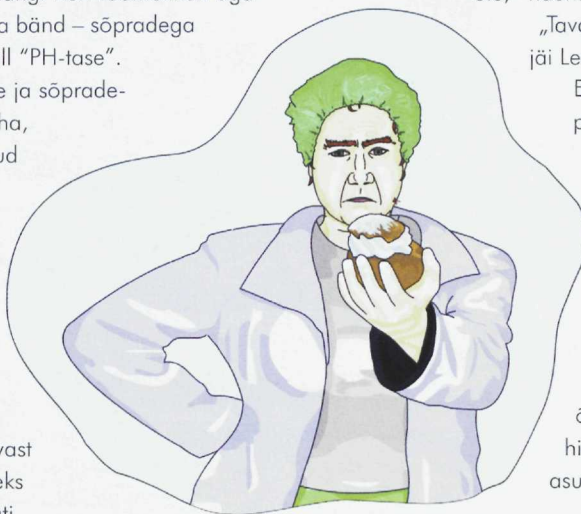
Lembitu vanem õde Keit käib juba gümnaasiumis, kümnendas klassis. Pärast kooli lõppu tahab ta moedisaineriks õppida, mistõttu veedab väga palju aega joonistades. Ka tüdruku toaseinu katavad kavandid ja visandid. Isegi ema armastab tütrelt riietuse asjus nõu küsida.

Kerdi, Lembitu vanema venna suurimaks hobiks on kitarrimäng. Ei ole harvad juhud, mil tervet maja täidab elektrikitarri vilin. Pilli ei mängi Kert loomulikult aga ainult kodus, tal on ka oma bänd – sõpradega koos esinevad nad nime all „PH-tase”.

Kui tahad Lembitu pere ja sõpradega veel lähemalt tutvust teha, haara kätte värskelt ilmunud mustkunstiraamat „Lembitu maagiline maailm” või külasta kodulehekülge www.MaagilineMaailm.net

Vastlapäev

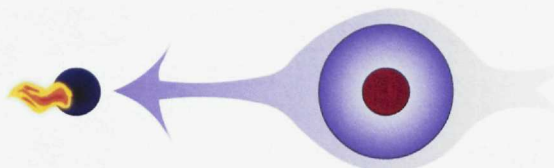
Vastlapäev erines Potiste koolis tavalisest koolipäevast vaid kahel põhjusel – esiteks pakuti söögivahetunnil alati vastlakukleid ning teiseks lubati põhikooli õpilased juba poole

Kuidas Lembit seda tehi?

Loomulikult ei puhunud Lemps päriselt läbi pudeli, kuigi lauas istujatele jäi selline mulje. Kuna pudel on ümar, jagunes poisi hingeõhk pudelini jõudes pooleks, möödudes sellest kahelt poolt ning saades pärast pudelit uuesti kokku. Seejärel liikus Lempsi tekitatud „tuul” sirgjoones edasi, kustutades pudeli taga asetseva küünla.

Lembitul ei olnud vaja teha muud kui asetada pudel ning küünla ühele joonele ning puhuda täpselt pudeli keskkohale.

koolipäeva pealt koju, et ikka kõik jõuaksid valges vastlaliugu laskma.

Sel aastal vastlapäeva ajal tunde aga ei toimunudki – liupäev juhtus olema vabariigi sünnipäevaga samal ajal. Nii pididki õpilased kukleid kodus sööma.

Kardo, kelle põsed olid peaaegu sama ümarad kui vastlakuklid, kahtlustas, et söögitädi Malask sõi kõik kooli toodud kuklid üksi ära, ent oma arvamust ta kõvasti välja öelda ei julgenud. Seda enam, et Kardo isa, kelle põsed olid veel ümaramad kui vastlakuklid, oli neid vahukooreseid saiaikesi lausa terve kasti koju toonud.

Ka Lembit istus oma perega kodus uhkelt kaetud laua taga. Lempsi ema oli lauale asetanud ka sini-must-valgetriibulise küünla, väites: „Igal sünnipäeval peab vähemalt üks küünal põlema”.

Ühiselt vaadati televiisorist kaitseväe paraadi.

„Küll on hea, et meie saame soojas toas istuda ning ei pea väljas lõõskavat tuult taluma,” kommenteeris isa Mehis ajateenijate katsumusi.

„Tegelikult võib tuul ju ka läbi seinte puhuda,” lausus Lembit mõtlikult.

„No see peab siis küll orkaan olema, Eestis selliseid ei ole,” naeris ema.

„Tavaline väike tuul võib ka läbi seinte puhuda,” jäi Lembit endale kindlaks, „Las ma tõestan.”

Enne veel, kui keegi pereliikmetest jõudis poissi takistada – et ta jumala eest maja seinu ümber ei puhuks nagu kolme pörsakese muinasjutus – haaras Lemps laualt limonaadipudeli ning asetas selle küünla ette.

„Oma väite tõestamiseks puhun ma läbi selle pudeli küünla ära – kas usute?”

Kuigi keegi seda uskuda ei tahtnud, pidi perekond siiski tunnistama, et Lembitul oli õigus – kui poiss pudelile puhus, tungiski hingeõhk läbi selle ning kustutas pudeli taga asuva küünla.

Keskises vanusegrupis äramärgitud töö

Eesti on kümne
aasta pärast...

Müstiline.
Imeline.
Lahe.
Lummav.
Imetlusväärne.
Suur.
Elav.
Noortepärane.
Avar.

Mererohke.
Allutamata.

Numbrirohke inimeste
poolest.
Äikeseline.
Eriline.
Naljakas.

Esiletõusev.
Eriti lasterohke.
Sobiv koht elamiseks.
Tore.
Ilus.
Tõeline.

Kodune.
Üllatav.
Mitmekesine.
Naisterohke.
Elamisväärne.

Abivalmis.
Armas.
Sammaldunud metsadega.
Tehnoloogiline.
Austatud.

Privaadne.
Äkiline.
Rikas.
Aasarohke.
Sinise taevaga.
Takistusteta.

Mirell Soasepp
Tallinna Järveotsa
Gümnaasiumi 8.b klassist

Haridus- ja Teadus- ministeeriumi visioonikonkursilt "Eesti 100"

Noorimas vanusegrupis äramärgitud töö

Muutuv Eesti

Eesti koolides töötab vähe õpetajaid. Õpetajate palk on väike, kuigi lubatakse, et tõstetakse, aga tõstetakse liiga vähe. Kui õpetajate palk oleks natuke suurem, oleks ka neil hea meel ja rõõmus nägu peas. Õpetaja peab koolis täitma tohutu palju ülesandeid. Ta peab olema päeval lastele ema-isa, mõnikord arsti, isegi politseiniku või kohtu-uurija eest. Vähe on kooli jäänud meesõpetajaid. Kindlasti meeldiks poistele, kui koolis oleks palju rohkem meesõpetajaid. Tahaksin, et 10 aasta pärast oleks nii. Sellepärast peakski õpetajate palku tõstma.

Koolis on ainult üks arvutiklass kahe maja peale. Arvutiklassis saab väga vähe käia. Loodan, et tulevikus on õpilaste jaoks arvuteid igas klassis.

Koolidega on ka see paha lugu, et nad on ammu remontimata. Kõik on peaaegu samamoodi kui meie isade ja emade või veel vanaisade-vanaemade kooliskäimise ajal. Vallal peaks olema rohkem raha, et koolimajad korda teha ja suuremaks muuta. Ma arvan, et siis ei oleks koolides nii palju kiusamisi, närvilisi lapsi ja muid pahandusi. Võib-olla ei soditaks siis kooliseinu ka, sest koolimajja on ehitatud klassid maalimise ja joonistamise jaoks. Seal saaks ka õppimisest vabal ajal käia.

Häiriv on ka see, et maal ja linnas vanu hooneid lammutatakse. Kaob ära vana ilus stiil ja romantika.

Koolist koju minnes jääb kodutee äärde vana lagunenud klubihoone. Vaatan seda alati ja mulle tundub, et seal on kunagi olnud väga ilus hoone. Olen mingil ajal seal sees käinud. Siis näidati seal veel filme. Saal oli eriti ilus ja minu meelest hästi suur ja kaldus põrandaga, et kõik näeksid. Väga kahju, et selline hoone on laguneda lastud. Selle asemele võiks tulla uus ja ilus hoone.

Ma loodan, et 10 aasta pärast, Eesti sajandaks juubeliks, ilutseb keset Kehrat uus sama väärikas või veel uhkem klubihoone. Oleks lõbusam ja inimestel oleks tegevust rohkem. Neil oleks, kuhu minna.

Kristin Sitsi Kehra Gümnaasiumi 4.a klassist

Head sõbrapäeva kõigile!

Tere, Triibu-Liine ja toimetus!
 Varsti on käes sõbrapäev ja Võsu kooli lapsed otsustasid oma sõpradest teile kirjutada. Oleme väike ja päris sõbralik klass. Üheskoos viime läbi klassiõhtuid ja võtame osa ringide tööst. Loomulikult jääb meil aega õppimiseks. Sõpradega kohtume koolis ja saame kokku ka pärast kooli. Kirjutame nüüd teilegi oma sõpradest. Enne kirjutamist esitasime üksteisele küsimusi ja saime üksteist veel paremini tundma.

Võsu Põhikooli 3.klass ja õpetaja Jana Ever

Minu sõbra nimi on Annabell. Tema lemmiktund on inglise keel. Annabelli lemmikraamat on „Tulipunane lilleke“, aga praegu loeb „Viipalat“. Tema lemmikloomaks on koer, kodus on tal neli koera. Annabellile meeldib võrkpall. Õhtuti vaatab ta meelsasti televiisorit.

Minu sõbra nimi on Horm. Tema lemmikõppeaineteks on kehaline kasvatus ja matemaatika. Lemmikraamat on tal „Vahtramäe Emil“. Hormile meeldivad kassid, koerad ja tiigid. Tema lemmikfilmideks on „Üksinda kodus“ ja „Robotid“. Horm tegeleb paljude spordialadega nagu jalgpall, korvpall, jooksmine, kaugushüpe, suusatamine ning rahvastepall. Vabal ajal mängib ta arvutiga, on õues, käib ujumas, loeb raamatut ja teeb lumesõda.

Minu sõbra nimi on Silja. Tema lemmikõppeaine on inglise keel. Silja lemmikraamat on „Lumivalgeke“. Tema lemmikfilm on „Üksinda kodus“. Siljale meeldib televiisorit vaadata. Ta käib kaks korda nädalas võrkpallitrennis. Tema lemmikloom on koer. Siljale meeldib vabal ajal õues käia.

Minu nimi on Marion. Minu lemmikõppeained on inglise keel, kehaline kasvatus, matemaatika. Mul lemmikraamatuid väga ei ole, kuid mulle meeldivad dokumentaalaramatud, raamatud käitumisest ja täiskasvanute raamatud. Näiteks „Mayday Estonia“. Lemmikfilmide seas on palju õudukaid, aga ka „Bridget Jonesi päevik“, komöödiafilmid. Multifilmidest meeldivad „Perepea“ ja „Simpsonid“. Mulle meeldivad väga koerad, hiljuti olid meie koeral pojad. Lemmikspordialad on võrkpall ja rahvastepall. Ma harrastan käsitööd. Vabal ajal olen arvutis või vaatan televiisorit. Mu lemmiktoitudeks on makaronid, kokteilid ja maapiim.

Kingitus sõbrale

Minu kingituseks on halbade unenägude püüdja. See riputatakse voodi kohale lakke, siis tulevad ainult head unenäod.

Pipi-Lotta Kulla Tartumaalt

Kultuurivedur läheb ülesmäge

Igaüks, kes rongi on näinud, teab, et vagunid – olgu need siis mõeldud reisijatele või hoopiski igasuguste kaupade veoks – seisavad rahumeeli paigal seni, kuni nad on haagitud veduri järele. Vedur on pealtnäha pisike, aga jõu poolest võimas! Küllap seepärast andiski ajalehe **Postimees** toimetus oma kultuuripreemiale vahva nime – **Kultuurivedur**. Tänavuseks Kultuuriveduriks valiti **Eesti Lastekirjanduse Keskuse direktress Anne Rande**. Tema on koos oma töökate kolleegidega pikki aastaid vedanud eesti lastekirjanduse rongi, mis nüüdseks on jõudnud uhkesse lastekirjanduselossi vahejaama. Soovime kultuurivedurile säravat teed ja rohkesti häid reisijaid!

Rocca al Mare kaubanduskeskus hakkas elevantide vaderiks

Elevantidel on teatavasti hobuseisu: **Tallinna Loomaaia direktori Mati Kaalu** sõnul pistavad siinsed kolm londikandjat põske talvel kuni 2, 5 tonni ja suvel koguni 5 tonni toitu nädalas. Rocca al Mare Kaubanduskeskus on loomaaia üleaedne, ning keskuse juhataja **Mati Pops** tegi aasta algul teatavaks toredate uudise: roccaalmarelased võtavad 2009. aastal elevantide **Carli, Draay' ja Fieni** ülalpidamiskulud enda kanda. Rocca al Mare kaubanduskeskus sõlmis Tallinna Loomaaiaga vaderilepingu, millega toetab elevantide 300 000 krooniga aastas. Kui lähed loomaaeda, siis ära mingil juhul jäta elevant kahe silma vahele! Muide, lähiriikidest võib londikandjaid näha veel vaid Rootsis – Läti, Leedu ja Soome loomaaedades elevant ei ole.

Pealinna kirjalapsed tähistasid üheskoos uut aastat

5. jaanuaril tulid **Kirjanike Maja musta laega saali** kokku Tallinna ja selle lähiümbruskonna kirjalapsed. Oli vahva silmast silma kohtuda paljude Hea Lapse autoritega, kellest nii mõnigi on juba kõrgkoolidessegi jõudnud! Kena kombe kohaselt pajatas **Aleksei Turovski** lugusid algava aasta loomast – pühvlit ning tema sõpradest ja sugulastest. Kirjanik **Peeter Sauter** luges ette oma uusi lastejutte ja **Rolf Roosalu** andis kena minikontserdi. Kahju ainult, et paljudes koolides oli töö alanud juba enne kolmekuningapäeva, nii et nii mõnigi sõber ja sugulane ei pääsenudki peole. Aga loodetavasti kohtume paljude sõpradega kevadel, kui tähistame oma ajakirja 15. sünnipäeva!

Siidisaba

“Peeglike, peeglike seina peal,

milline lind on kauneim me maal?”, oleks põhjust siidisabal inimelamutes leiduvat edevat mööblitükki tülitada. Milline võiks vastus olla? Maitse asi, aga siidisabal oleks šanssi vastuseks enda nime oodata küll. Tema vastu on ju Looja helde olnud. Ei saaks öelda, et välimus just üle pakutud on, aga kindlasti ka mitte liiga tagasihoidlik. Põhisulestik on soliidset hallikas, kohati maitsekalt roosakas, millele aksessuaaridena lisatud mustad kollaste, valgete ja punaste triipudega tiivad ning must kollase tipuga saba. Lisaks must manisk ja mustad prillid ees ning kõige krooniks veel uhke tutt pealael. Troopikalindude seas oleks ta üks tagasihoidlikumaid, aga põhjas...

Ega koledaid linde ju polegi, aga vähem või rohkem kirevaid küll. Põhjamaade suleliste seas on siidisaba igal juhul üks kirevamaid. Ja tema tõeline ilu tuleb ilmsiks eelkõige siis neljapäevase päikeselise ilmaga.

Suvel on päikest rohkem, aga suvel pole meil siidisabasid. Need linnud rõõmustavad meid oma kauni väljanägemisega vaid talvepoolaastal, sest päris kodu asub neil hoopis Soome põhjaosas, seal, kus jõuluvanalgi. Muidugi ei mahu kõik maailma siidisabad Soome ära, seal elutseb neid vaid parkümmend tuhat paari, aga neid pesitseb ka Rootsisis ja Norras, samuti kogu suure Venemaa taigavööndis kuni

Kamtsatkani välja ja ka Põhja-Ameerikas Alaskast, Yukonist ja Briti Kolumbiast kuni Hudsoni laheni.

Neil karmi kliimaga aladel ehitavad tuttpead mais-juunis metsatundrassse või taiga okasmetsadesse kuuse või männi otsa kuivadest raagudest, samblast ja samblikest ning kasetohtu kiududest massiivse kausikujulise pesa, mille korralikult sulgedega ära vooderdavad. Keskmiselt viit muna haub siidisabaema paar nädalat, misjärel kulub teist samapalju ka poegade pesaperioodile.

Pojad kasvavad üles peamiselt lihatoitu – erinevaid selgrootuid – süües. Aga muidu on siidisabad küll põhimõttelised taimetoitlased. Eks toidumured neid talveperioodil meile toovadki, sest ega põhjas marju kauaks jagu. Nii võime suuremaid või väiksemaid siidisabade salku kohata juba alates septembrist, aga neid jagub teinekord isegi maikuuni välja. Kõige sagedamini siiski talvekuudel. Ja ikka neis paigus, kus on midagi suupärast. Olgu selleks siis pihlaka-, viirpuu-, kadaka- või kibuvitsamarjad või ka õunad. Nii võib siidisabade salku trehvata oma koduaiaski.

Kui me siidisabasid muidu tähele ei pane, siis hoolitsevad nad selle eest ise, ilmestades oma toitumisretki pideva taustamuusikaga. Selleks on tüüpiline “viristamine”, mis neile ka paralleelnimetuse “viristaja” on andnud. Viristamise järgi ma alati siidisabad olengi avastanud, kui neile lähedale olen sattunud. Kui juba kohtunud, tasub alati veidiks aeg maha võtta

Kui me siidisabasad muidu tähele ei pane, siis hoolitsevad nad selle eest ise, ilmestades oma toitumisretki pideva taustamuusikaga. Selleks on tüüpiline "viristamine", mis neile ka paralleelnimetuse "viristaja" on andnud.

ja põhjamaiseid külalisi imetleda. Nad ju meid ei pelga ka, lubavad üpris lähedalt jälgida oma tegemisi.

Oma pesitsusaladel viristajad eriti inimestega kokku ei puutu ja siia tulles ei oska nad inimeses ohtu näha. Enamasti seda polegi. Aga omal ajal pidasid mõisnikud siidisabadele jahti ning nimetasid siidisabasuppi hõrgutavaks delikatessiks.

Siidisabad ise on aga väga suure isuga ning kugistavad marju rohkem, kui ise kaaluvad. Kaalu on neil keskeltläbi kuus-seitsekümmend grammi. Naljalt nad enne edasi ei lenda, kui puu või pöösas tühjaks söödud. Seedida jõuavad nad aga vaid marjade pehmeid osi, seemned säilitavad kehast väljudes idanemisvõime. Eks nii aitavad nad marjapuudel ja -pöösastel levida ning edaspidi on tulevastel viristajapõlvedel seda rohkem marjamaid leida. Teinekord juhtub muidugi sedagi, et marjad on vahelduvate ilmaolude mõjul käärima läinud. Selle tagajärjel on siidisabadel purjutamise päevad. Alkohoolikud nad muidugi pole, purjus pea on neile endalegi üllatuseks, aga

kas see tunne neile ka meeldib või mitte, pole teada. Igal juhul see neile kasuks kindlasti ei tule, sest uimastena on nad vaenlastele kergeks saagiks. Promillide mõjul nõrgenevad neil muidugi kõik tajud nagu inimestelgi samas olukorras. On ju teada, mis kipub juhtuma, kui inimesed pärast alkoholi tarvitamist autorooli istuvad. Siidisabad on samuti purjus peaga liikluses ohtlikud, aga eelkõige iseendale. Mitmed on enda otsa leidnud vastu aknaklaase lennates.

Paljude siidisabade jaoks on meie alad vaid rändeaegseks peatuspaigaks, osa muidugi siit kaugemale lõunasse ei siirdugi. Nii võibki neid meil enam-vähem kolmveerandi aasta jooksul kohata. Mõned korrad on isegi suvel kohtunud ning pesitsemist kahtlustatud, nii et tasub alati meeled erksad hoida ning siidisabade trehvamiseks avatud olla!

Peep Veedla tekst ja fotod

Tommi koerustükk

Kuna ma ise pole ühtegi huvitavat koerustükki teinud, siis räägin oma koer Tommi koerustükist.

Kui ma koolist koju jõudsin, siis laskis isa koera lahti.

Kui jõudsin oma tuppa, siis kuulsin, et Tommi jooksis suure müdinaga kuhugi maja taha. Meil on maja taga aiamaa, kus on hernes, oad, peet ja Tommi lemmik – porgand. Natukese aja pärast kuulsin, kuidas ta minu akna all peatus. Vaatasin aknašt välja, et miks Tommi jooksis, ja nägin, et Tommil oli suus suur porgand. Arvasin, et isa andis talle porgandi. Aga tegelikult selgus, et ta on juba pikemat aega ise porgandeid võtmas käinud. Vagu oli paari meetri jagu tühjaks võetud! Isegi ema ei olnud seda märganud, sest tema võttis toiduks porgandeid vao algusest.

Minu arust päris korralik koerustükk ühelt koeralt!

Anete Mootse Pärnumaalt

**Ühtegi hulgust
tagasi ei saadeta.**

KOERTE HOTELL

**KINODES ALATES
6. MÄRTSIST**

FORUM CINEMAS

HotelForDogsMovie.com

FORUM CINEMAS

DREAMWORKS
PICTURES

Copyright © 2009 DreamWorks LLC and United Artists Pictures. All Rights Reserved.

HEA LAPS

Foto: Bulls Press

Elvis Presley

Kuidas jänesepoisid õnne otsimas käisid

Elasid kord kolm jänesepoega, kelle nimed olid Trippi, Juta ja Juss.

Ühel päeval, kui nende ema oli metsas süüa otsimas, hakkas jänesepoistel väga igav. Nad otsustasid laia maailma õnne otsima minna. Jänkupõnnid põgenesid kodust ja suundusid metsa.

Kui nad pool päeva olid ringi lipanud, kohtasid nad karu. Jänesed küsisid karu käest: "Mis on õnn?"

Karu vastas: "Õnn on see, kui leiad mett täis puuõõnususe."

Jänesed jooksid edasi ja peagi kohtasid nad öökulli, kes parajasti magas. Jäneste küsimise peale vastas öökull: "Õnn on see, kui linnugripi külge ei hakka."

Jänesed kohtasid metsas veel rebast. Rebane aga vastas neile: "Õnn on see, kui sinu kodu on otse kanafarmi kõrval. Ja teie, jänesed, olete kõik magusaks maiuspalaks mulle."

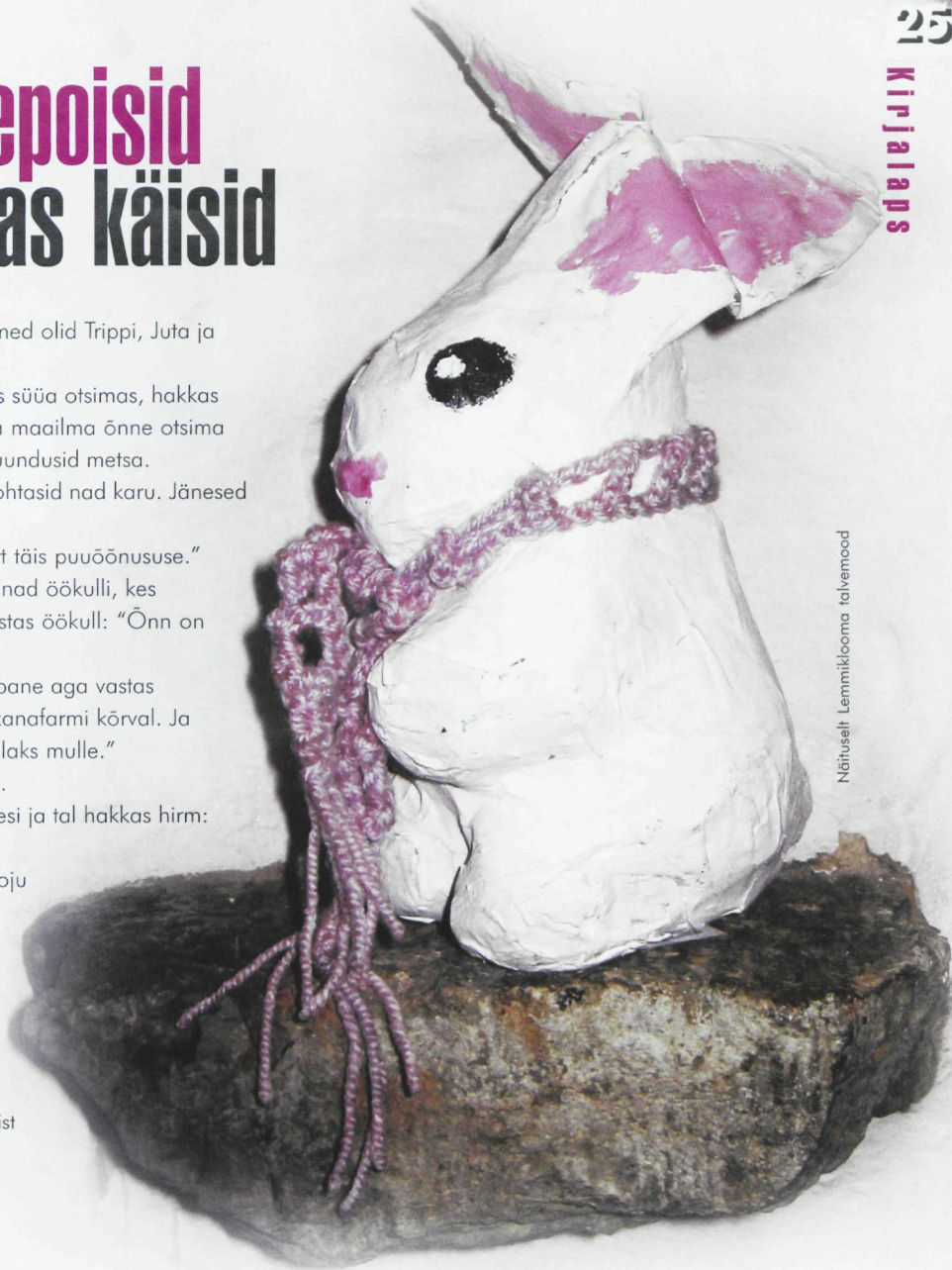
Jänestel hakkas hirm ja nad jooksid koju.

Kui ema koju jõudis, ei leidnud ta pojakesi ja tal hakkas hirm: kuhu on jänesepojad kadunud?

Ema oli väga õnnelik, kui jänesepojad koju tagasi tulid.

Jänesed vabandasid, et nad olid õnne otsimas. Ema arvas selle peale, et nüüd on õnn leitud, kuna lapsed ongi kodus tagasi.

Karl Stamm
Tallinna Kivimäe Põhikooli 5. klassist

Näituselt Lemmiklooma talvemood

Leelo Tungal

Oi silmi punaseid!

Jänesepapal on punased silmad:
töökoht on õues ja ilmad on külmad.

Punased silmad on jänsemammal:
murest, et metsas on reostatud sammal...

Punased silmad on jänesepojäl:
arvuti ees istus õhtusel ajal.

Punast ei jäänud ka jänkupliksi ilma:
temal läks peegli ees ripsmetuss silma!

Punasilm, muide, on neil ka vaarema —
eluaeg selline olnud on tema!

Jänes talv

Keset küla põllu peal
jookseb jänes rutuga.
Jookseb siin, jookseb seal,
ise suure jutuga.

Lumi tuiskab, lumi keeb,
jänes vudib üle tee.
Vildid jalas, sall on kaelas,
ise on ta suures vaevas.

Pikad kõrvad tuisust ees,
jookseb ise tuisu sees.
Silmad punnis, vuntsid härmas,
kähku kodu poole tormas.

Kerttu Kislöi Valuoja Põhikooli 6. klassist

Tuulutustiir ja targa taldrrik

Mingem üles mägedele!

Mingem üles mägedele, tuule õrna õhule – need on Mihkel Veske ja Karl August Hermannil loodud ilusa isamaalise laulu esimesed read. Just veebruar on see kuu, mil on põhjust kõik lähimad mäeharjad üles otsida.

On vastlakuu. On Eesti riigi sünnipäevakuu. On looduse haruldase kingitusena põhjarahvastele ka külmakraadidega talvekuu. Talv on parim aeg enese **karastamiseks** ja **tugeva tahte kasvatamiseks**.

Kui lund on, saab mäeharjalt suuskade või kelguga alla lasta. Kus lund vähevõitu, võib mäe otsast näiteks alla joosta ja vastlasõidu **vastlajooksu** vastu välja vahe-tada. Selgemast selgem on see: kes mäest-jooksus püsti jääb ja pika jooksu teeb, on osav ja vastupidav. Tal kasvavad sitked lihased. Mäestjooks paneb hästi lõõgutama ja see on väga hea treening.

Kui libedat jääd leidub, saab lõbu veelgi laiemalt. Hea **vastlaliug** tahab aga harjutamist. Libedusega püstijäämine nimelt nõuab kehaosavust ja eeldab tasakaalu järjekindlat treenimist. Iga liug on keha-valitsemisele väike hea eksam ja jää puhul kehtib kaljukindlalt see, et **harjutamine teeb meistriks!**

Mis puutub tahte treenimisse, siis selleks pole mäe otsa tarvis ronidagi. Piisab hetkest, kui soojust toast välja vaadates tundub ilm õueminekuks liiga tuuline, liiga külm või muidu liiga halb. Siis ongi **tahtetreeninguks** soodne hetk käes ja paras

Pildil on põline Eestimaa talveõun – liivi sibulõun – punapõkselt ja ahjus küpsenuna nagu õunavahukukkel.

Puuvilja- ja juurvilja-soovitus üheks päevaks!

Tervislik on süüa iga päev kokku vähemalt pool kilo ehk 6 erinevat kogust, näiteks:

- üks suur tomat
- 1 porgand
- 2 dl riivitud kujul kapsas, kaalikas jm
- 2 dl marju
- 1 puuvili
- 2 dl köögivilja küpsetatult

„Onnea opintielle! 7-12 v. Kouluika“.
MML ja Suomen Sydänliitto ry

aeg öelda endale: „Ei! Halb ilm on tegelikult hea karastus!“ ja minna siiski õue, ilmast hoolimata.

Eesti rahvakalendis on veebruari nimeks ka **hundikuu**. Külma ja nälja pärast tuli huntidel ringi joosta. Öeldi: näljane hunt sööb tuult. Külma käes aktiivselt liikuda tähendabki õhust rammu juurde võtta ja karme liikumine aitab külmaga toime tulla. Talv õpetab, et külmal ajal ühe koha peal konutamist ei saa endale ükski arukas olevus lubada. Kui aga lihased korralikult tööle panna, hakkab keha endale ise sooja tootma nagu **jõujaam** – veri hakkab kiiremini käima ja nahk läheb soojaks. Külmas õhus võib selle märgiks näha kuumast hingeõhust tekkivaid aurupilvi ümber keha. Kes külma käes hoolega tööd teeb, ei sel juba külm hakka.

Talvega käib siiski kaasas oht liiga tubaseks jääda. Kas või juba seetõttu, et talvepäeva valge osa on nii lühike. Kui lühike? Kas Sina tead, mitu tundi veebruari-päike taevas on? Seda saab seinakalendri järele vaadata: kui palju tunde koguneb päikese tõusust loojumiseni.

Ometi ei taha lasta enda kohta ütelda: tubased lapsed? Kõlab ju nii, nagu öeldaks, et vähekarastatud või külmakartlikud?

Tubased tegevused, eriti istumisega seotud, ahvatleb maiustama. Selleks puhuks võib enda kõrval alati valmis hoida näiteks **õunu**.

iittala[®]

SÖÖ SAIA!
NÄED, MA
PANIN METT
KA SAIA
PEALE.

NII VÄHE?
SUL ON VIST
TARUS

üks musketär

kõigiti
Erika

tugigrupp
Neeme
trepi osa

kummuli

püüa leida
mets
vene keeles
Norra
polaaruurija

mina
inglise
keeles

riik Euroopas
pisut,
natukene

meeter
"Suur ..."
Ellen Nüdu
raamat

volt
piisavalt
siseelund

aasta
väga ilus
2 x täht

Kultuur ja Elu
suur ere
papagoi
Spice Girls
Ursula

linn Loode-
Eestis
nisuleib
pisut märg

suurim
Itaalia saar
allapoole
liikumine
Priit

Romeo
ON
inglise keeles
nünimetatud

Eesti
Karupoeg
...

lagipea
ehk ...
Peruu
indiaanlane

tint
inglise keeles
kreeka
täht
jõgi Itaalias

Aktuaalne
Kaamera
tonn

puuvili
tänav
puudega
ääristatud tee
proua

Internet
Explorer
Küll
Nils

Liam
Neeson
Doris

punane
metsamari
täppidega
O

Skandinaavia-
maade münt
linnud, kellega
rändas Nils
Holgersson

kehaosa
Ervin

● Rico päästekoera õppustel

Pääste- ja teraapiakoer RICOCHET

Seekordne lugu pajatab 2007. aasta kangelaskoera tiitlikandjast Ricost ehk täisnimega Doctor's Dog Ricochetist.

Rico on viieaastane, musta läikiva kasuka ja sõbralike pruunide silmadega labradori retriiver, kes eelistab vannitamisele ujumist. Eriliseks teevad koera aga tema ametid. Kolm aastat töötas Rico päästekoerana ja praegu tegutseb aktiivselt teraapiakoerana.

Töö on koera jaoks mäng. Tõsine mäng, mis peab vastama nii koerajuhi kui ka koera ootustele. Kuna Rico koolitaja ja omanik **Siim Nemvalts** alustas oma karjääri Eesti päästeteenistuses, siis oli tema jaoks loomulik koolitada labradorikutsikast kolleeg, kelle oskusi ja instinkte saab päästeoperatsioonidel kasutada. Iga algus on raske, eriti siis, kui puuduvad kogemused. Ent huvi ja praktika viivad sihile nii koerakutsika kui ka tema koolitaja.

Edukas koolitus tõi kangelaskoera tiitli. Nimelt tänu Ricole leiti kiiresti üles metsa kukkunud väikelennuki vigastatud meeskonnaliikmed. Ilma treenitud päästekoerata oleksid võtnud otsingud kindlasti kauem aega.

Kuidas saab aga ühest kutsikast pääste- ja teraapiakoer, seda küsime Rico omanikult ja koolitajalt, Lääne-Eesti pommi-grupi demineerijalt Siim Nemvaltsilt.

■ Keda nimetatakse koerajuhiks?

Koerajuht on see, kes oskab lugeda oma koera käitumist ja teda juhtida nii, et töö saab hästi tehtud. Koer ja koerajuht peavad teineteist vastastikku hästi tunnetama ja vahel pole koerale vaja midagi öelda, et koostöö sujaks. Eriti hästi

tajuvad koerad, kui juht on närviline. Sellises olukorras võib koer muutuda ebakindlaks ja töö tegemisest ei tule midagi välja. Aastatega kasvav omavaheline usaldus tagab hea meeskonnatöö.

■ Kas päästekoertele on olemas tõueelistused?

Ei ole. Kindlasti on olemas ka krantse, kellest saaksid maailma parimad päästekoerad.

■ Millised on päästekoera ülesanded?

Päästekoera ülesanne on teha lõhna abil kindlaks inimese asukoht ja sellest oma juhile teada anda. Koertega saab inimesi otsida varingutest, maastikult, veepinnalt ja loomulikult ka lumest. Koerajuht võib otsustada, kas ta õpetab oma koera töötama kõikjal või valib näiteks ainult varingutel või siis hoopiski maastikul töötamise. Päästekoerad kasutavad oma töös üldjuhul inimesest eralduvat ja õhus levivat lõhna. Aga alati on võimalik õpetada koerale maapinnalt jälleajamist. Kui leiame näiteks metsa eksinud inimese auto või jalgratta, siis on selge, et sealt sai otsitav lahkuda ainult jalgsi. Kui koer oskab jälle üles võtta, siis saab kenasti otsitavale inimesele järele minna.

On olemas ka laibakoerad, kelle eesmärgiks on leida hukkunuete surnukehad. Laibakoerad suudavad lõhna eristada ka siis, kui see tuleb vee alt.

■ Kui kaua läheb aega, enne kui koera saab võtta päästeoperatsioonidel arvestatava kolleegina?

Kuna töö on koera jaoks mäng ja samas ka jaht, siis saab ta töötegemise väga noorelt selgeks. Kui juht on koeraga kutsikast peale harjutatud ja kõik sujub hästi, siis kahe aasta pärast võivad nad teineteist headeks partneriteks nimetada.

Meeles tuleb pidada aga seda, et nii nagu igal inimesel, peab ka koeral olema lapsepõlv.

■ Kas Eesti päästekoerad tegutsevad päästemeeskondade liikmetena nii nagu politseis töötavad politseikoerad?

Kuigi Ricochet oli päästjatele abiks nende tegemistes, on ta siiski minu koer. Kõik täna Eestis tegutsevad päästekoerad on koolitatud vabatahtlike poolt, kelle põhitööks pole päästmine, kuid nad peavad olema valmis oma koertega appi tulema. Vabatahtlike poolt on asutatud ka Eesti Päästekoerte Ühing.

■ Kas päästekoeri ja politseikoeri koolitatakse erinevalt?

Mul puudub politseikoera koolitamise kogemus, aga kindel on see, et suures osas on koerte koolitamine sarnane. Kuigi Ricole on õpetatud ka jäljeajamist, arvan, et temaga ei saa kurikaelu jälitada. Minu nägemuse järgi aitab politseikoer juhil jälitatavat tabada ja vajaduse korral kinni pidada. Ricochet sellega hakkama ei saa, seepärast sobibki ta pigem teraapiakoeraks.

Eestis on koeraterapia päris uus teraapiaviis. Maailmas kasutatakse koeraterapiat haiglates, puuetega inimeste rehabilitatsioonis, taastusravis, hooldekodudes. Koeraterapiat on Eestis tutvustanud Rico ja Siim koostöös SA Agrenska Fondi puuetega laste rehabilitatsiooniprogrammi ning Eesti Abi- ja Teraapiakoerte Ühingu. Kuna päästekoerale on väga oluline suhtlemine võõraste inimestega, siis on Siimu arvates hea mõte kasutada päästekoera teraapiakoerana. See annab uue motivatsiooni pensionile jäävale päästekoerale, kes on harjunud aktiivse eluviisiga.

■ Kas teraapiakoeraks saamisel piisab ainult sellest, et koer on sõbralik, armastab kallistusi ja oskab käituda igas olukorras?

Väga oluline on teraapiakoera oskus sõna kuulata. Teraapiakoera juhile tulevad kasuks psühholoogilised teadmised suhtlemisel erinevate vajadustega inimestega. Kui koerajuhil

vastav haridus puudub, siis aitab terapeut, kes teab, mis liiki abi inimesele vaja on.

■ Milline näeb välja ühe teraapiakoera "raviseanss"?

Teraapiaseansid võivad olla väga erinevad, sõltuvalt sellest, kuidas koera teraapias kasutada soovitakse. Kui koeraga proovitakse näiteks aidata mõnda liikumispuudega inimest, siis tuleb välja mõelda, milline liigutus oleks see, millest sellele inimesele paranemiseks abi oleks. Siis tuleb leida meetod, kuidas koera abil teda seda liigutust tegema meelitada. Kindel on see, et edu saadab teraapiakoera tegemisi, kui ühe inimesega tegeletakse pikaajaliselt.

■ Kindlasti on kohtumistelt palju erinevaid hetki kogunenud. Millised on olnud neist säravaimad?

Hästi lahe oli üks kohtumine lastega, kus üks tüdruk kartis väga koera. Pärast pooltunnist suhtlemist oli ta valmis Ricochetile käest maiust andma. Kartis pisut, kuid uudishimu sai hirmust võitu. See oli hea näide, kui lihtsalt saab koer võita väikese inimese usalduse.

Küsimusele, kas Rico võtab pärast teraapiaseansse ja kohtumisi ka vabu päevi, vastas Siim, et päästekoer on harjunud stressirohke eluga ja lastega kohtumised küll võhmale ei võta. Küll aga vajati puhkust pärast rahvarohket ja mitmepäevast Teeviida messil esinemisi.

Suur tänu teile, Siim ja Rico, tänuväärt töö eest!

Kui laste rõõmust saaks valmistada Ricole ordenid, siis oleks Ricol neid vast triljonites.

Kui soovite Ricocheti ja tema peremehega kohtuda ja nende tegemistest lähemalt teada, siis saate võtta ühendust Eesti Päästekoerte või Eesti Abi- ja Teraapiakoerte ühingu kaudu.

www.paastekoerad.ee

abikoerad@hotmail.com

Kristina Kruuse-Tezak

Fotod on tehtud kohtumisel SA Eesti Agrenska Fondi liikumispuudega laste ja noorukite tegevuslaagris 2008. aasta detsembris.

Talvine õnnituskaart

Jääskulptuurid on sageli lausa mõistatuslikud, muinasjutuliselt kaunid, imelised. Nii nagu imeline on kogu looduski. Lõika välja jääskulptuuri kujutav detail. Liimi see soovitatavalt mitmetes värvitoonides paberile ja kauniste erikujuliste litritega (lumehelbed, tähekesed, lill-litrid). Jääskulptuuriks sobib läikega paber. Aluspaberi võid ka ise toonida. Mida värvikam on aluspaber, seda muinasjutulisem tuleb kaart. Jääskulptuuriga kaart on ilus kingitus talvisteks tähtpäevadeks.

Edward Lear (1812–1888) oli Inglise kunstnik ja humorist. Leiba teenis ta kunstitööga – joonistas linde ja maalís maastikke. Kord andis ta joonistustunde isegi kuninganna Victoriale. Kuulsaks aga sai ja jäi ta tänu oma naljakatele luuletustele. Eriti miihkel oli ta limerikkude peale. Leari kõige tuntum teos ongi nonsenssluuletus “Öökull ja kiisu”, mille ta kirjutas 1867. aastal Derby krahvi lapselastele.

EDWARD LEAR

Öökull ja kiisu

Öökulli ja kiisu viis merele Liisu,
 paat kaunis kui lillhernekaun.
 Sai teemoonaks moos ja pappi hea noos –
 neil sajastest peenrahapaun.
 Kull jöllitas kuud ja laulis uhuud
 ning plõnksus ta väike kitarr:
 “Oh kiisut nii armast! Oh kiisut nii truud!
 Kes kauniks ei pea sind, on narr!
 On narr,
 on narr,
 kes kauniks ei pea sind, on narr!”

Kass kiitis: “Kui peen! Mis ometi teen?
 Nii meeldiv on kuulata sind!
 Oh peame nüüd pulmad, et lõpeks kord ulmad!
 Mis merel on sõrmuse hind?”
 Tuul aastaga siis neid saarele viis,
 kus paunapuul viljaks on märss.
 Puu all keset liga seal seisis üks siga
 ja rõngastet oli tal kärss.
 Tal kärss,
 tal kärss,
 ja rõngastet oli tal kärss.

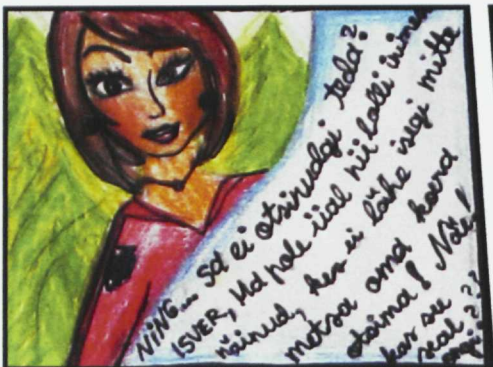
“Hea pössa, saad raha, kui rõnga müüd maha
 kuldsõrmuse pähe!” – “Jah müün!”
 Läks pössale papp. Neid laulatas papp –
 üks kalkun, kel mäe otsas küün.
 Peol kotletivirn ja viilutet pirn
 ning luhvel, mis suhu käis suult;
 siis varvas ja kand, ees liivane rand,
 seal tantsuks nad valgust said kuult.
 Said kuult,
 said kuult,
 seal tantsuks nad valgust said kuult.

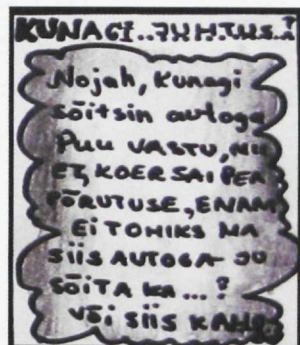
Tõlkinud MATI SOOMRE

Joonistas Kirke Kangro

BLONDIININE LUGU

THE END. Deely.

Barbie™

Sõpru pealt hoidma!

ks vist igaüks tea, et sõpru ei peeta meeles ainult valentinipäeval – sõbrad on meie ümber iga päev! Inimese parimaks sõbraks nimetavad paljud koera, kuid samal ajal kinnitavad mitmed tarkpead, et inimese parim sõber on hoopiski raamat. Meie aga arvame, et üks ei sega teist: ei keela koer raamatutega sõbrustamist ega pahanda raamatud, kui nende lugejatel on sõpru

nii kahe- kui ka neljajalgsete seas!

Meie seekordseks ülesandeks on **raamatumärgi ehk ekliibrise** joonistamine. Kunstileheküljelt leiati eesti koolilaste auhinnatud ekliibriseid iseenda või oma kooli raamatukogu tarbeks. Meie aga ootame ekliibrise kavandeid, mida võiks kasutada **Barbie** või ka Hea Lapse vapiloom **Triibu-Liine!**

Joonistuste ärasaatmise viimane tähtaeg on 5. märts 2009.

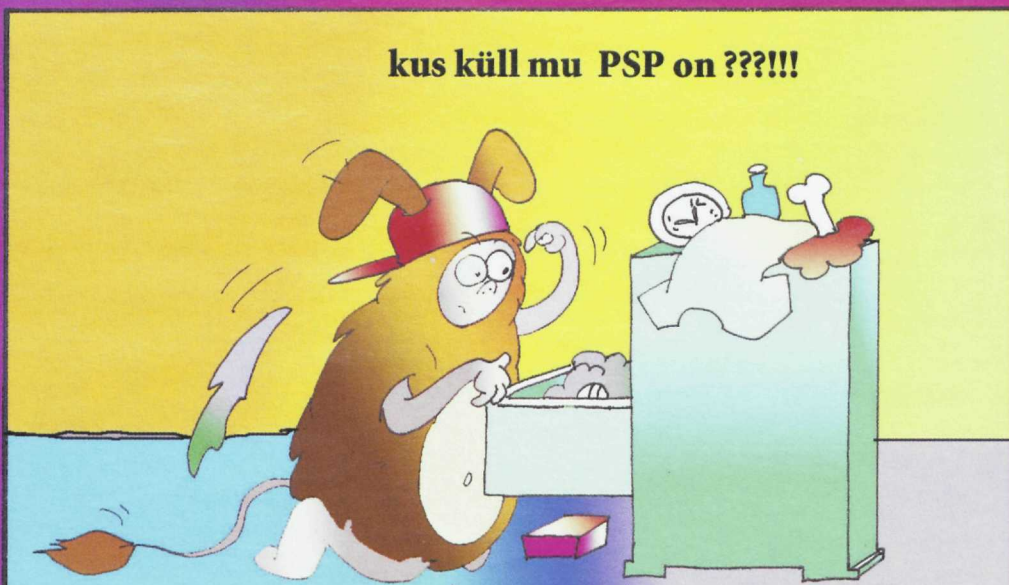
Parimatele auhinnad Rimonnelt! Peapreemiaks Barbie koos oma neljajalgsete sõpradega!

r
a
h
n
u

r
e
e
t
m
ä
n
g
e
l
-
j
u
u
s
e

kus küll mu PSP on ?????!

oli ju siin!!!!!!!!!!!!

mul on lihtsalt liiga palju asju!

appiiiii!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
ma olen asjade alla
ära kadunud!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Küünlakuu paetisme

"Kuidas sült maitseb?"

"Väga hea, soovitan kõigile soojalt."

Elasid kord eite-taati. Neil oli kolm poega. Vanem poeg süstis, keskmine poeg süstis ja ka noorem poeg süstis. Kõik nad olid arstid.

Tigu kohtas teist tigu ja küsis: "Kuhu kiirustad?"

Tervisekaitse hoiatab läheneva gripilaine eest. Laine kõrgus võib kohati ulatuda üle mõistuse.

Juuksurid on nõrдинud, kuna nende palk pole viimasel ajal karvavõrdki tõusnud.

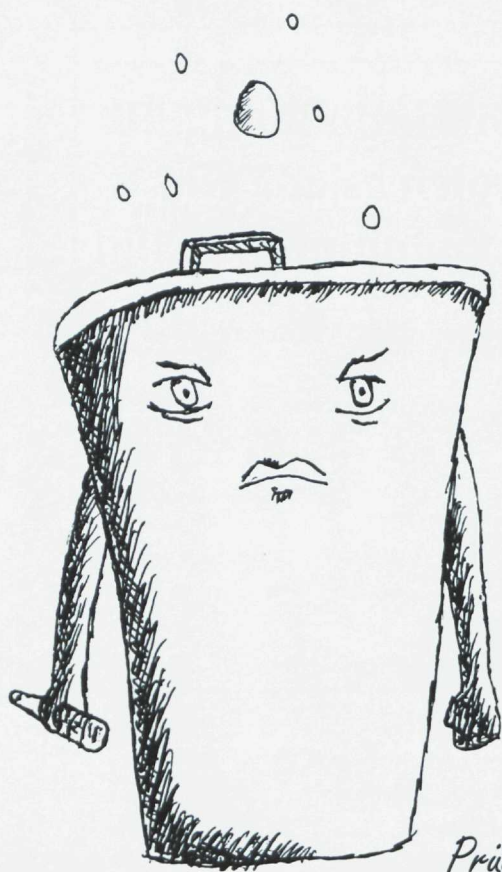
Meie mägironijatel ei õnnestunud mäetippu vallutada, kuid see-eest alistati orupõhi.

Pulgajäätise müük kahekordistus, kuna jäätisel on nüüd kaks pulka.

Kaalujälgijad nõuavad Paksu Margareeta kohest lammutamist.

Prügikastid täis!

Hiljuti esines teedel musta jääd. Must jää on nüüdseks likvideeritud ja teedel on üksnes puhas jää.

Vagunisatjad nõuavad endile platvormkingi.

Reede öösel vastu laupäeva on võimalik näha täielikku päikesevarjutust.

Tundmatuks jääda sooviv meesterahvas nägi unes, et võitis lotoga 10 miljonit krooni. See on Eestis seni suurim võidusumma, mida unes nähtud.

Lollustega tegelevate inimeste jaoks saabuvad peagi müügile lollikindlad arvutid koos arvuti lollvaraga.

Mõraseid pärle koolikirjanditest

- * Koer ajas jänest taga põhjast lõunasse.
- * Harvad juhused esinevad harva.
- * Sõjaväelased on julged. Nad on valmis riskima teiste inimeste eludega.
- * Ta istus telgis ja puulusikaga sõi kaussi.
- * Gagarin oli esimene kosmosest möödakäija.
- * Andrei Sokolov sündis tänu kodumaale.
- * Looduskaitsealal elavad väljasurnud loomad.
- * Kümnendas klassis on häbi tualetis käia.
- * Tema mustade kulmude alt välkusid valged hambad.
- * Habemega mees jooksis onu Jaani ees nagu luud nõia ees.
- * Iga inimene peab istutama puu ja aretama uue loomasordi.
- * Ma sõbrustan Mallega sellepärast, et meil on üks jalanumber.
- * Mets on rikas bakteritest ja loomadest.
- * Aeg lendab kiiresti. Vaevalt saab kool lõpetatud, kui juba pensionil.

Paetisme leiutas
ja pärle kogus
Jüri Paet

Neljajalgased sõbrad kinolinal

Märt Avandi haugub travoltalikult!

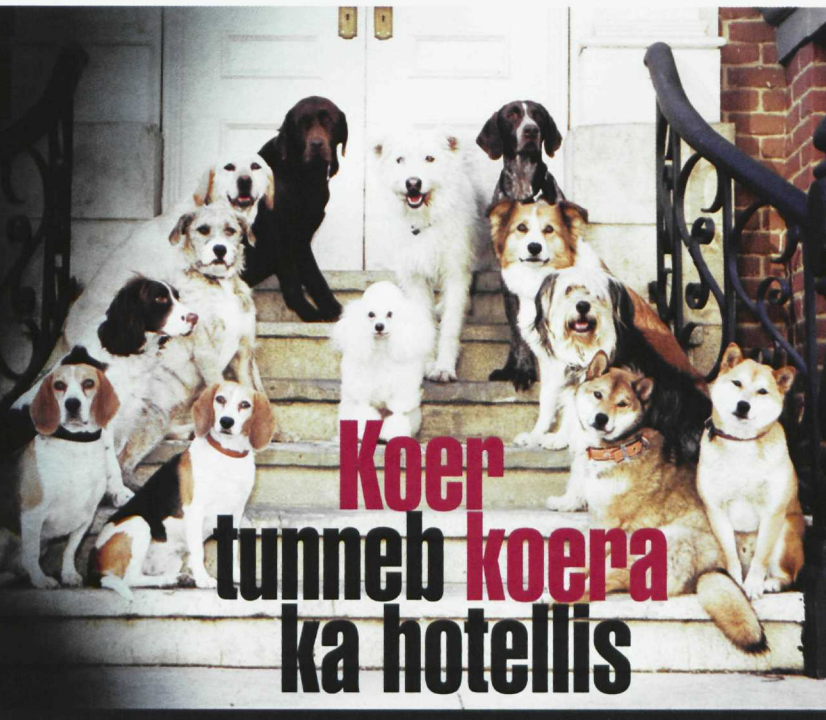
Jaanuari lõpus esilinastus Coca Cola Plazas uus vahva animafilm „Välg“. Ärge kartke – juttu ei tule ilmaennustajatest ega müristamisest: Välgu nime kannab hoopis seiklushimuline koer, kellega kinosõbral juba igav ei hakka. Elukutse poolest pole ta mingi tavaline haukuja, vaid filmitäht, kes mängib Hollywoodis iseennast.

Tegelikult on kõik Välgu supertrikid hoopiski filmitegijate saavutus – eks seda tea ju igaüks, et kinomehed oskavad oma kavalate nippide ja võtete abil ekraanil imesid luua! Välg aga seda ei aima ning saab seetõttu saatuselt üsna valusaid vitsahoope. Kui peni satub New Yorki ja peab sealt omal jõul tagasi kodumaile tulema, siis läheb madinaks lahti! Õnneks leiab Välg endale vahvad reisikaaslased – hulkuva kassi Käpiku ja vinge hamstri Sarviku, kes pole seni oma elus muud teinudki kui ainult “superkoer” Välgu seiklusi teleriekraanilt vahtinud. Kas Välg jõuab tagasi oma hea sõbra Penny juurde, seda saate teada siis, kui vaatate filmi!

Filmi lavastasid **Byron Howard** ja **Chris Williams**, eesti keelde dubleerimist juhtus Veiko Anvelt.

Kinno võib kaasa võtta ka väikeõed ja -vennad, sest pole karta, et nad Välgu haukumisest aru ei saa. Disney studios tegi Välgu häält **John Travolta**, meie maal asendab teda **Märt Avandi**. Välgu parima sõbra, tüdruk Penny häälega kõneles Disney studios ameeriklannast näitleja **Miley Cyrus**, Penny eestikeelne tekst aga tuleb 14aastase koolitüdruku **Kaire Aasa** suust. Hamster Sarviku eest kõneleb **Indrek Ojari**, kass Käpikule laenas oma hääle **Evelin Pang**. Kellel on põneva sündmustiku kõrval aega ka kõrvu kikitades häälemaailma sisse elada, see tunneb dublaažis ära veel MARIKA KOROLEVI, TIIT SUKA, RAIVO E. TAMME, PEETER VOLKONSKI, HARDI VOLMERI ja paljude teiste hääled. Kõik ikka selle heaks, et tubli koera Välgu seiklused oleksid eestlastelegi asja eest! „Välku“ näeb Coca Cola Plazas 3 D seansina!

Tulekul on veel üks põnev koerafilm, mida loomasõbrad ei tohiks kahe silma vahele jätta. „**Koerte hotell**“ on koguperefilm, milles leidub nii põnevust kui ka huumorit. Ja mis peamine: selles mängib terve trobikond neljajalgseid sõpru. Kuidas nad kõik omavahel sebima ja sekeldama on pandud, seda teavad täpselt öelda vaid filmitegijad, sest erinevalt „Välgust“ pole „Koerte hotell“ animafilm, vaid selles tegutsevad päris koerad... ja muidugi ka päris inimesed. Peategelased, 16aastane kaunitar Andy ja ta noorem vend Bruce on murest murtud, kuna peavad kiiresti leidma uue elupaiga koer Fridayle. Teadagi pole see koer ainuke oma liigi esindaja, kellel on peavarjuga probleeme. Noortel õnnestub küll leida mahajäetud võõrastemaja, kuhu annaks vabalt hulgem penisid ära mahutada, aga siis selgub, et nende ettevõtmised hakkavad juba politseidki huvitama. Seiklusi, põidlapidamist ja naerukohti pakub see film kohe kindlasti. Õe-venna rollides on **Emma Roberts** ja **Jake T Austin**, ning lisaks neile mängivad kaasa veel Kyla Pratt, Lisa Kudrow, Kevin Dillon ja Don Cheadle. Rõõmsa kohtumiseni koerte hotellis!

Koer tunneb koera ka hotellis

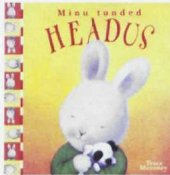
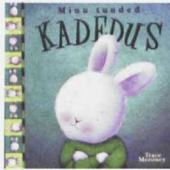
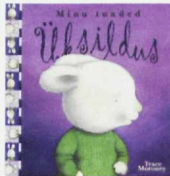
Järjehoidja

Ilus ja õpetlik raamatusari

Kirjastus **Koolibri** on välja andnud vahva raamatusarja "**Minu tunded**", mida on kasulik lugeda nii lastel kui ka emadel-isadel ja õpetajatel. Laste – eriti pisemate – jaoks on tegu ilusate pildiraamatutega, mille igal leheküljel leidub parasjagu teksti, et see ühe hingetõmbega läbi lugeda, illustratsiooni vaadates võib aga koos vanemate või sõpradega arutleda selle üle, mis on armastus ja headus, kuidas tekib kadedus ja mismoodi võib üle saada üksildusest.

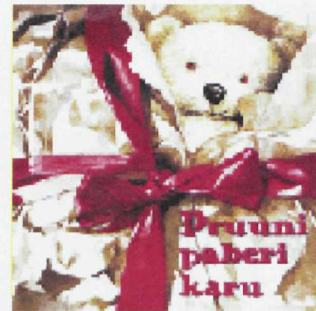
Raamatusarja autor **Trace Moroney** on peategelaseks valinud väikese armsa jänku-pere, kelle tegemisi on nii väikestel kui ka suurtel tore jälgida.

Nii et kui sul on sõber, kes tunneb end üksildasena, siis kingi talle tunde-sarja raamat, mis kannab pealkirja "**Üksildus**" – ja mine tea, ehk kingib ta sulle peatselt vastu raamatu "**Headus**"! Peaasi on aga see, et teaksid: ei ole ei headus ega armastus ilma pealt kadunud!

Pruuni paberi karu leiab sõbra

Kirjastuse **Varrak** kaudu ilmunud kaunis kinkeraamat "**Pruuni paberi karu**" pajatab inglise tüdrukust nimega Tess, kes jäi esmakordselt ööseks küllla vanaisa juurde. Nagu seda võõras kohas vahel juhtub, ärkab Tess keset ööd väikese pelgusega. Samas tahaks ta väga teada, mida peidab endas salapärane kapp... Sellest ööst algavadki Tessi seiklused koos vana mõmmiga, kes kannab pruuni paberi värvi kasukat. Raamatu kaunid pildid joonistas **Neil Reed**, ning sisekaant ehib pühendus Eve'le, Marcusele ja Leonile. Kas keegi neist võiks ka karu olla, sellest ajalugu kahjuks vaikib...

Hulk lähedaid masinaid kaante vahel!

Kui tahad rõõmustada autohuvilist poissi või tüdrukut, siis võiksid meelde jätta sarjanime "**Pöörlevad rattad**". Tõsi küll, kaanelt leiad ka hoiatuse, et raamat ei sobi alla 3-aastastele lastele, kuna sisaldab väikesi detaile, aga eks mõni teos võib seista ka kapi otsas, kuni suuremal õel-vennal või isal-emal on mahti koos mudilasega seda uurida. **Jonathan Gilberti** joonistatud ja **Margaret Wangi** kirjutatud meisterdamis-raamat "**Sireenid ja vilkurid**" peidab oma kirevate kaante vahel kolme sõidukit, nelja ratast ja kümnet kleebist, mille abil saab kokku panna terve masinapargi. Eriti praktiline on see komplekt siis, kui mõni karu või nukk on kõõgis või elutoas avariis teinud: siis on teadagi vaja nii vilkuriga politseiautot kui ka kiirabimasinat. Ütle veel, et raamatutel pole rattaid all! Masinasarja avaldab kirjastus **Koolibri**.

Veel üks hiireraamat väiksematele

Koolibri on rohkete hiireraamatute rida täiendanud klantskaanelise mudilasteraamatuga "**Hiigelhiir ja kuri nõidus**", mille on kirjutanud **Nicola Baxter**, joonistanud **Lisa Alderson** ja tõlkinud **Heiki Vilep**. Raamatu peategelase kohta öeldakse tagakaanel: "Mats oli üks hiiglane. Seda niikaua, kuni vihane nõid võlus ta millekski palju väiksemaks." Lisaks Matsile tegutseb raamatus ka palju teisi tegelasi, keda võib piltidelt otsida ja ajaviiteks kokkugi liita.

MEELDETULETUS RAAMATUSÕPRADELE!

Veel jõuate saata oma võistlustööd
Suure Laste Raamatuklubi ja Hea Lapse ühisvõistlusele!

Oodatud on nii jutud kui ka luuletused teemadel
"Minu lemmikraamat"

ja "Raamatukangelane, kellele tahaksin sarnaneda".

Võistlustööd palume saata Hea Lapse toimetusse
(Harju 1, Tallinn 10146) või e-postiaadressil: leelo@healaps.ee.

Parimatele auhinnad Suurelt Laste Raamatuklubilt!

Kiirustage, sest võistlustööde ärasaatmise viimane tähtaeg on **20. veebruar 2009!**

"Jooksja".

Leissi Kudrjatsev
(7.a), Kuressaare
Gümnaasium

"See maailm, kus ma elan".

Kirke Linda Liblik (5a), Viimsi mudilasmaja
Punamütsike.

"Siil".

Kristofer
Bekman (5a),
Kärberi
lasteaiad,
Tallinn

"Loom".
Eveli Pöldveer.
(12a), Põlva
Kunstikool

Maa särab vikerkaarevärvides

Kümnes rahvusvaheline laste joonistuste konkurss "Maa värvid 2009" on jõudmas lõpusirgele.

Zürii töö tulemusena valiti välja 100 võitjate ja laureaatide tööd Eestist ning mõnikümmend tööd teistest riikidest. Sellel aastal kuuluvad zürisse kunstnik Vjatšeslav Semerikov, Valeri Laur, Aleksandr Popolitov, Riikliku Kunstimuseumi kunstiteadlane Mai Levin. Zürii auesimehed on kunstnikud Oleb Subbi ja Nikolai Kormašov.

Joonistusvõistlus muutub iga aastaga järjest populaarsemaks ning laieneb ka osalejate päritoluriikide ringi.

Sellel aastal jõudis konkursile **üle 2 100 töö Eestist** ja enam kui **1 200 tööd teistest riikidest**: Venemaalt, Valgevenest, Ukrainast, USAst, Leedust, Lätist, Kasahstanist, Bulgaariast, Marokost ja Jaapanist.

Tänavuse konkursi teemad olid: „See maailm, kus ma elan“; „Maa värvid“; „Kiiremini, kõrgemale, kaugemale! (Oh sport, sa oled maailm!)“; „Kelleks saada?“.

Konkursiväliselt palusime osalejatel ja tuntud inimestel kujundada uut konkursi sümbolit – liblikat. Näitusel saate tutvuda ka selle eksperimendi tulemustega.

Aastatel 1999 – 2009 on konkursil osalenud 15 923 noort kunstnikku, enam kui 150 üld- ja kunstikooli ja stuudiot Eestist ning üle 3 000 osaleja välismaalt.

Kümne aastaga korraldasime 22 näitust Eestis, 8 näitust välismaal, 6 koolitust ning andsime välja parimate tööde kunstialbumi. Ka sellel aastal otsustasime välja anda konkursi võidutööde albumi, mille kingime igale 2009. a. võitjale, koolile ja stuudiole.

Autastustamisseremoonia ja näituse avamine toimub **14. märtsil 2009. a** Tallinna Kunstimuseumis.

Täiendavat informatsiooni konkursi tulemustest leiate: www.maavarvid.ee

Vello Salumets

Elvis Presley

“Enne Elvist ei olnud midagi”

John Lennon

Rock'n'rolli kuningaks ristitud Elvis Presley

on vaieldamatult popmuusika eredaim sümbol. Pärast II maailmasõda sündinud uus nähtus, noorsookultuur, kehastus tollaste mässuliste filmisangarite James Deani ja Marlon Brando kõrval eelkõige just Presley´s. Ta oli iga artisti edukuse etalon. Kuigi hiljem purunesid mitmedki Elvise rekordid, on fakt, et ta suutis uue põlvkonna esindajatest esimesena pühkida – kas või kaubanduslikus mõttes – platsi vanadest staaridest puhtaks. Elvis oli sõjajärgse noorsoo

tunnete tõlk, nende unistuste ja soovide maine kehastus.

Isiksusena, kes jättis oma ajastusse kestvamaid jälgi kui ülejäänud selle ala artistid, oli Elvis üllatavalt vastuoluline. Need sajad raamatud, kus on üritatud analüüsida tema isiksust, räägivad kõigest muust kui Elvise tõelisest minast. Seal vahelduvad pildid müütilisest Messiasest kuni uimasti-maailma sukeldunud narkarini välja. Kuid kas Elvise puhul ongi sellise tõe leidmine nii oluline? Presley eluloost suurepärase raamatu kirjutanud Dave Marsh on tabavalt öelnud: “Pole vaja olla suur inimene, kui on võimalus olla suur artist.” Marshi arvates on üsna võimatu välja kaevata seda “tõelist” või “ehtsat” Elvist. “See mees, kes ta eales oligi, on ammu kadunud legendide uttu”. Presley oli paljude jaoks reaalsuseks saanud “Ameerika unistus” (American dream) – vaene maapoiss, kes oma võimeisse uskudes saab rikkaks. Samas on väidetud, et samast ameerika unelmast sai Elvisele endale lõpuks painaja. Kas aga unelmad ei muutugi lõpuks painajaks, kui nendes kaob usk?

Elvis on öelnud: “*Poisina kujutlesin end koomiksi- ja filmistaarina. Nüüd on see unelm minu jaoks reaalsus. Rohkemat inime enam nõuda ei saagi!*”. Seda tõdedes oli ta juba alla andnud, kõike saanuna väsinud uskumast. Ent kunagi oli olukord hoopis teine. Siis, kui memmekana tuntud ja vähetasustatud autojuhina töötanud Elvis lubas mitmel korral kaaslaste pilkamisest hoolimata kinkida oma emale Cadillaci, oli tal unelm. Poiss küll ei öelnud, kuidas ta selle auto hangib, kuid sisimas teadis ta vastust juba ammu. Kingituse emale hangib ta laulmisega!

Elvis Aaron Presley sündis 8. jaanuaril 1935. Tupelos, USA-s. Tema esimene tähelepanuväärsem kokkupuude muusikaga toimus kohalikus kirikus gospelsid lauldes. Kui Elvis sai kümneseks, esitas ta koolipeol pala “Old Shep”, mis mõjus õpetajale sedavõrd, et poiss saadeti kohalike amatöörlauljate võistlusele. Elvis naases sealt teise preemiaga ja sai algatuseks millegipärast ema sõimu osaliseks, kuid vastutasuna toodi talle mõne kuu pärast sünnipäevakingiks odav kitarr. Põhjus kitarrri saamiseks polnud siiski mitte hea esinemine lauluvõistlusel, vaid kingi valikul sai emale määravaks kitarrri hind: 12 dollarit 98 senti. See oli märksa odavam kui jalgratas, mida poeg sünnipäevakingiks igatses.

Pärast Memphisesse kolimist pääses nüüd juba noormeheikka jõudnud Elvis tööle autojuhina, nädalalalgaks 41 dollarit. 1954. a. suvel parkis ta auto Sam Phillipi omanduses olnud Memphis Records Service’i ette, mille majaseinal rippus

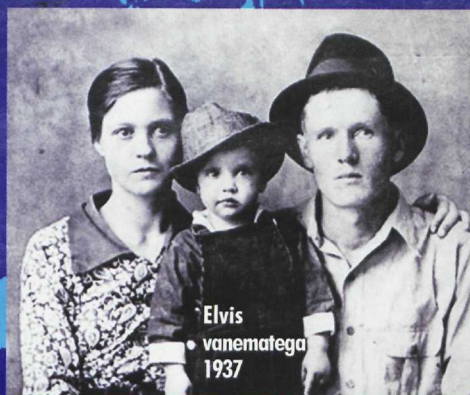

Presley oli paljude jaoks reaalsuseks saanud "Ameerika unistus" (American dream) — vaene maapoiss, kes oma võimeisse uskudes saab rikkaks.

reklam "Plaadistame keda tahes ja mida tahes. Üks plaadipool 3 dollarit, kaks poolt 4 dollarit". Seega võisid kõik sisse astuda ja pärast maksmist kas laulda või pilli mängida. Mälestuseks anti kaasa algeine, kergelt purunev plastikplaat, mida pressiti ainult üks eksemplar. Kui Presley stuudio uksest sisse astus, polnud Sam Phillipsit kohal. End kitarri saatva noormehe kaks pala, "My Happiness" ja "That's When Your Heartaches Begin" salvestas Phillipsi abiline Marion Keisker. Elvis teatas, et kingib selle plastiku emale sünnipäevaks, kuid vaevalt see paika pidas, sest ema sünnipäev oli olnud märtsis, plaadistus aga toimus suve lõpus. Ilmselt soovis noormees plaati lihtsalt endale. Elvis pidas lõpptulemust küll kehvaks, kuid Keisker oli ilmselt teist meelt. Ta oli igaks juhuks käivitanud ka makilindi, täites oma bossi nõudeks juba legendaarset käsku: "Kui leidub mõni valge, kes laulab sama fiilinguga kui neeger, teeniksime miljonid!"

Kui Elvis, neli dollarit näpus, teist korda stuudiosse ilmus ja uue plaadiga minema jalutas, hakkas Sam Phillips mõtlema, et selles kutis on midagi. Ta helistas Elvisele sooviga laulja võimeid lähemalt tundma õppida. Phillipsi sõnul oli nooruk kontoris enne, kui telefonitoru hargile pandi. Kui Elvis oli ette laulnud kogu oma repertuaari, taipas Phillips, et ainus, mida Elvis vajab, on koostöö proffmuusikutega.

Presley esimene ametlik salvestus läks aia taha, kuid kõik sai alguse juhusest. Ühe järjekordse pausi ajal hakkas Elvis koos kitarrist Scotty Moori ja bassist Bill Blackiga täiesti uuel moel improviseerima tuntud pala "That's Alright Mama", mis oli täis kirglikku takslemist, üht-teist kantrist ja rütmibluusist. Phillips pani maki käima ja palus seda välgatust korrata. Nii sündis Elvis Presley esimene ametlik singel. Alles hiljem taipas Phillips, et selle otsusega oli ta eneselegi teadmatult teinud ajalugu.

Presley nimi oli Memphises peagi nii populaarne, et ta vastu hakkas huvi tundma kuulus RCA Victor. Suurt raha haistev plaadifirma pakkus Sun Recordsile Elvise üleostuhinnaks 35 000 ja lauljale 5000 dollarit. Sam Phillips kirjutas lepingule alla. Kuigi tema teguviisi on taunitud, tundis Phillips suurepäraselt oma väikefirma võimalusi. Ta ei saanud end võrrelda RCA taolise mammutiga, kelle tohutu turundusaparaat võis Elvisele teha maailmakuulsuse. Samas polnud Elvis Phillipsi jaoks enam ainuke, sest firma uued leiud – Jerry Lee Lewis, Carl Perkins ja Roy Orbison – olid samaväärsed rokilauljad ja suurepärased pillimehed ning heliloojad.

RCAse siirdunud Presley määndzeriks sai peamiselt kant-ri lauljatega tegelenud Tom "Colonel" Parker. See paljudes suppides keenud "köva koorikuga" ärimees polnud tegelikult mingi kolonel ega isegi ameeriklane. Tema õige nimi oli Andreas Cornelis van Kuijk. 18aastaselt Hollandist USAsse emigreerudes oli mees võtnud endale uue nime.

Elvise esimesel RCA-s toimunud plaadistusel lisandusid bändi veel trummar D.J. Fontana ja lauluan-sambel The Jordanares. Kahe päevaga salvestati viis pala, millest üks oli Tommy Durdeni ja Mae

Axtoni kirjutatud "Heartbreak Hotel". Plaadietikele aga lisati Parkeri nõudmisel ühe autorina ka Presley, et saada osa autoritasust endale. Tegu oli igivana nipiga, kuid siiani kasutasid plaadifirmad seda vaid mustanahaliste lauluautorite puhul, kes ei julgenud nõuda oma õigusi.

"Heartbreak Hotel" tõusis peagi kaheksaks nädalaks Billboardi tippu ja huvi Elvise uue singli vastu tõusis ka Euroopas. Seda tõendas 2. koht Briti tabelis. Siiski uskusid tookord vähesed nii Elvise kui üldse rock'n'rolli kestvusse. Philip Norman valgustab seda oma raamatus nii: "Täpselt nagu Ameerikas, oli ka Inglismaal juba pelgalt mõte sellest, et valge mees laulab nagu neeger, lihtsalt rõve. See juhtum vaid tugevdas rock'n'rolli pahatahtlikku võimu noorsoo ergutamiseks, olles kui dzunglitrummide põrin, mis ärgitab metslasi vägivallale, sõnakuulmatusele ja halvale käitumisele. Seega jäi Inglismaale ja Ameerikale üle vaid üks lohutus, et kõik mis on sama groteskne kui Elvis Presley, ei saa kaua kesta. Rock'n'rollist räägiti sama, mida II maailmasõja kohta – kuue kuuga on kogu asi unustatud."

Elvis Presley saaga jätkub järgmises Hea Lapse numbris.

Tuulelapsed luulelapsed

Üks laureaatidest –
Rakvere Reaal-
gümnaasiumi
4T klassi trupp.

Jaanuarikuu kolmas nädalalõpp tõi Jõgeva Gümnaasiumi kokku noorukesi näitlejaid üle kogu Eesti. **Põhikoolide luuleteatريفestival „Tuulelapsed“** sai oma nimetuse Jõgeval sündinud luuleklassiku Betti Alveri luuletuselt, ning gümnaasiumi aulasse oli teatrituul kokku puhunud tervelt 15 näitetruppi, üks andekam kui teine!

Tänavune festival oli järjekorras juba neljas, ja tänavuseks autoriks, kelle luulega iga trupp võis seitse imet teha, valiti **OTT ARDER**. Varalähkunud lasteluuletaja värsid on muhedad ja humoorikad ning neid on viisistanud mitmed heliloojad – kõige enam küll vist Rein Rannap, kellega poeeti sidus aastakümnete pikkune koostöö. Iga koolilaps on mõnda neist lauludest õppinud – kes laulab „Mine metsa!“, kes „Pole meeldiv kärbest tappa“, kes „Tule minuga sööklasse!“

Need ja mitmed muudki laulud kõlasid külmapeelinnas ka seekord – nii elavas ettekandes kui ka plaadistatud taustana.

Ega zürri töö kerge olnud! Nõukoda, millesse kuulusid teenekas harrastusteatri tegija **Maret Oomer**, Jõgevamaa kultuurihuviline tohter **Kalle Piiskoppel**, VAT-teatri näitleja

Meelis Põdersoo, TÜ pedagoogikaõppejõud **Rain Mikser**, Viljandi teatritudeng **Maarius Pärn**, Jõgeva Liblikapüüdja näitleja **Karl Sakrits** ja allakirjutanu, murdis etenduste lõppedes päid ja piike südaööni.

Osa truppidest – näiteks Rakvere Reaalgümnaasiumi 4. T klass, Saaremaa Ühisgümnaasiumi Kreputlased ja Kehra Gümnaasiumi näitering – oli kokku pannud pika ja põneva

luulekava, mõned esinejad – Tallinna 21. Kooli näitlejad, Kolga Kohal-Olijad ja Jõgeva Liblikapüüdja – aga valisid välja ühe luuletuse, millest loodi ilmatu elamusrikas ja mitmekesine etendus.

Jõgeva Gümnaasium on tuntud noorte artistide taimelavana, ja õpetaja **Lianne Saage-Vahuri** käe all on õppinud lisaks noortele nõukojas olnud näitlejaile veel ka sellised staarid nagu Hele Kõre, Tiit Sukk, Martin Kõiv ning paljud teised. Kindlasti on praeguste teatrilaste seas õige mitu tulevast näitlejat. Seni, kuni auhinnasaajatele diplomeid kirjutati, korraldasid Marius Pärn, Meelis Põdersoo ja Martin Kõiv luuleteatri lastele vahvaid meistriõppusi.

Tänavuse „Tuulelaste“ festivali laureaatideks kuulutati nooremas vanuseastmes **Jõgeva Gümnaasiumi, Tallinna 21. Kooli ja Rakvere Reaalgümnaasiumi 4T klassi truppid.**

Vanemas vanuseastmes oli laureate koguni 4: **Kolga Kohal-Olijad, Orissaare Gümnaasium, Saaremaa Ühisgümnaasiumi Kreputlased ja Kehra Gümnaasium**. Eripreemia rõõmsameelse ansambli mängu eest sai **Lasnamäe Üldgümnaasiumi näitering**. Mitmesuguste eripreemiatega auhinnati veel **Torma Põhikooli draamaringi OFF, Peetri Põhikooli, Luunja Keskkooli, Tallinna Arte Gümnaasiumi, Lustivere Põhikooli, Kunda Ühisgümnaasiumi ja Rakvere LMS Karla näitetruppe.**

Kõige ottarderlikumaks esinejaks kuulutati **Jaan Teevet** Orissaarest. Rollipreemiad said veel **Maria Pihlak, Kristi Traagel, Mihkel Pöder, Anna Maria Koorits, Anett Laansoo, Triin Rand** ja **Glen Vinkel**.

Lavavõitluse eriauhinna said **Kolga Kung-Fu võitlejad** ja Hea Lapse eriauhinna pälvis **Anna-Maria Vahur** Jõgeva Liblikapüüdja trupist.

Teadagi kuulus zürri imetus ja esinejate tänu ka andekatele ja energilistele **õpetajatele**, kes aitasid oma õpilastel Ott Arderi luulesse sisse elada ja seda publikule ka välja näidata. Olgu neil jõudu ka järgmisel festivalil kaasa löömiseks!

Leelo Tungat

Maarius Pärn ja
Meelis Põdersoo
auhinnakarude
seltsis.

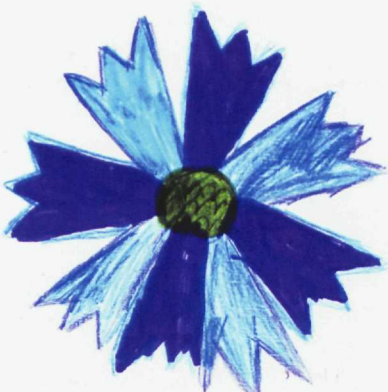
Heade laste luulet Läänemaalt

Tere, Hea Laps! Oleme Uuemõisa Algkooli 3. klassi lapsed. Ootame alati põnevusega uue ajakirjanumbri lugemist. Meile meeldib üldse palju lugeda! Klassis loeme läbi ka kõik Hea Lapse jutud, lahendame mõistatusi ja ristsõnu. Saadame teile oma luuletusi ja joonistusi.

Hommikul, kui üles ärkan,
eales ma ei jonni.
Aitan venna voodist välja – pisikesse põnni.

Lusti aega pole lüüa,
aitan emmet, issit ka.
Puhtaks pesen hambad kohe.
Supertubli olen ma!

Erik Taratuhin

Simona Liisbet Seppi

Heal lapsel alati on viied,
ei tea ta jonni ega taha paha.
Algab päev, ta selga paneb ise riided.

Lipsu pähe ja lehvi kleidi taha.
Aitab teisi nii koolis, trennis,
pahandusi teha ei soovi kleidis.
Selle luuletusega ta veenis meidki!

Johanna

Uuemõisa Algkooli 3. klassi lapsed Johanna, Simona, Kertu, Henrik-Harald-Markus, Johann, Erik, Elina, Jana, Marita ja Piia

Hommikul loen uudiseid,
ennelõunal nalju –
ajakirja lugejaid on meil kodus palju.

Luuletusi, lugusid
ajaloost ja kunstist...
Papsiga ristsõnu teen –
seni ema keedab teed.

Elina, Emil, Ott, Piia, Paula,
Vironika ja Johanna

I klassi õpilased tervitavad heade soovidega kõiki väikesi lugejaid.

Soovime:

- et te oleksite head lapsed, siis on ka koolis tore olla! (Karoliina)
- et teil oleks koolis huvitav ja mõnikord ka lõbus (Cevor)
- soovin, et teile meeldiks koolis käia! Mina ootan kõiki tunde! (Marcus-Indrek)
- et te hästi õpiksite! (Nele)
- kõigile head õppimist ja harjutamist, siis läheb hästi! (Kelly)

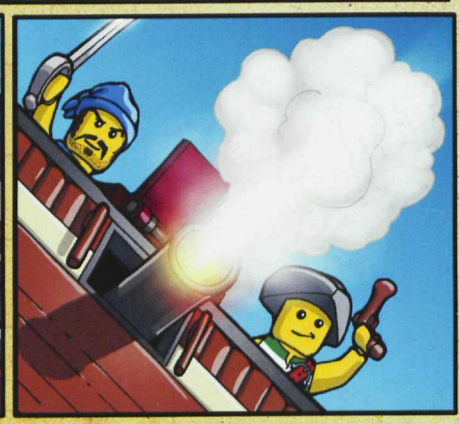
Piia Tomingas

LEGO

PIRATES

PIRAATIDE LAEV!

PE $\frac{B}{2}$ $\frac{1378}{1378}$ 2009,2

uus

MILLINE ON PIRAATIDE LIPP?

Tähistä õige vastus X-ga

- Valge hai sinisel taustal
- Punane papagoi kollasel taustal
- Valge poaluu mustal taustal

Nimi _____

Address _____

Saada talong enne 5. märtsi aadressil: Hea Laps, Harja 1, Tallinn 10146

Auhinnaks erinevad LEGO komplektid!